Am fost la porțile Cerului și ale iadului

Mărturia dată de Gloria Polo, medic dentist,
într-o biserică din Caracas, Venezuela,
în data de 5 mai 2005.

A fost înregistrată, apoi tradusă în diferite limbi.
Traducerea noastră s-a făcut din italiană.

Prezentare

Această mărturie a Gloriei Polo a ajuns în mâinile mele printr-o persoană care îmi este bun prieten. Când am citit-o, am simțit datoria de a o publica: realitățile de credință care sunt relatate aici, îmi

erau deja cunoscute. Dar conştiinţa îmi spunea că ele trebuie să ajungă la cât mai multe persoane, ***mai ales la tineri,*** de aceea am cerut Gloriei Polo autorizaţia de a publica această experienţă a ei.

Aşadar, broşura pe care o citeşti nu conţine nimic în plus şi nimic în minus faţă de ceea ce poţi găsi în Sfânta Scriptura, dar în zilele noastre, când mulţi nu reuşesc să accepte adevărul de după-moarte, Dumnezeu face ca cineva să experimenteze, să trăiască pe viu aceste realităţi din viaţa viitoare, despre care ne vorbeşte Biblia. Acest „cineva" este Gloria Polo care, întorcându-se în această viaţă, devine ca un far ce aruncă lumină asupra unor realităţi care ne privesc pe toţi.

Sper ca această mărturie a Gloriei Polo să te poată ajuta şi pe tine în căutarea adevărului. Această broşură vrea pur şi simplu să-ţi vorbească despre o realitate vie, căreia nu-i dai atenţie, deşi s-ar putea s-o cunoşti măcar în parte, dacă citeşti sau asculţi în Biserică fragmente din Biblie.

Padre Macedo SCJ

Dacă cineva are îndoieli, sau gândeşte că Dumnzeu nu există, că viaţa de Dincolo e o poveste de film, sau că odată cu moartea totul se sfârşeşte, să aibă curajul de a citi această mărturie, de la început până la sfârşit. S-ar putea ca opinia lui, chiar şi cea mai sceptică, să se schimbe...

Este vorba de un fapt întâmplat în mod real, Gloria Polo fiind o femeie „care" a murit, a trecut în viaţa de dincolo, şi i s-a îngăduit să se întoarcă pentru a da mărturia sa atâtor increduli. Dumnezeu ne dă multe dovezi, dar noi negăm existenţa Lui, sau a vieţii de Dincolo.

Mărturia Gloriei Polo

Bună ziua, fraţilor.

E minunat pentru mine să fiu aici pentru a vă vorbi despre extraordinarul dar pe care mi l-a făcut Dumnezeu. Ceea ce vreau să vă povestesc, mi s-a întâmplat în ziua de 5 mai 1995 la Universitatea Naţională din Bogota, începând cu orele 16:30.

Sunt dentistă. Împreună cu vărul meu de 23 de ani, şi el tot dentist, studiam pentru examenul de specializare. În acea zi de vineri, în jurul orei 16:30, mergeam împreună cu soţul meu, spre Facultatea de Stomatologie pentru a căuta câteva cărţi de care aveam nevoie. Soţul meu, având o pelerină de ploaie, mergea pe lângă zidul Bibliotecii Generale, iar vărul meu şi cu mine ne adăposteam sub o umbrelă şi ne amuzam sărind peste băltoace. La un moment dat ne-a lovit un fulger care ne-a lăsat carbonizaţi.

Vărul meu a murit pe loc; fulgerul a intrat arzându-l complet pe dinăuntru, dar lăsându-l intact la exterior. El a făcut un stop cardiac şi nu răspuns la tentativele de reanimare făcute de medici. Deşi tânăr, era un băiat foarte credincios şi avea o mare devoţiune pentru Pruncuşorul Iisus.

Cât despre mine fulgerul mi-a intrat prin braţ, arzând în mod înspăimântător tot trupul atât pe afară, cât şi pe dinăuntru; practic, mi-a dispărut carnea, până şi sânii, mai ales cel stâng, în locul căruia a rămas o gaură. Mi-a ars carnea de pe coaste, de pe burtă, de pe pulpe, mi-a carbonizat ficatul, mi-a ars grav rinichii, plămânii, ovarele... şi a ieşit prin piciorul drept.

Am rămas în stop cardiac, practic fără viaţă, cu trupul tresăltând din cauza electricităţii încă prezentă în acel loc. Acest trup pe care voi îl vedeţi aici, acum, acest trup recostruit e rodul Milostivirii Domnului nostru.

Lumea cealaltă

Dar aceasta este numai partea fizică... Partea frumoasă este că, în timp ce trupul meu rămânea acolo, carbonizat, într-o clipă m-am aflat într-un tunel plin de lumină, o lumină minunată, care mă făcea să simt o bucurie, o pace, o fericire ce nu o pot descrie în cuvinte. A fost un adevărat extaz. Priveam spre capătul tunelului unde se vedea ***o Lumină albă, ca un soare***, o Lumină minunată... Spun ***albă*** pentru a vă spune o culoare, dar de fapt sunt culori care nu se pot compara cu cele existente pe Pământ. Era o Lumină uimitoare; sinţeam că din ea izvorăşte pacea, iubirea, lumina...

În timp ce urcam prin acest tunel spre lumină, mi-am zis: "*Pe ...(cel rău), sunt moartă!*"

Atunci m-am gândit la copilaşii mei şi am suspinat: ”*Vai, Dumnezeul meu, copilaşii mei! Ce vor spune ei? Această mamă aşa de ocupată, care nu avea niciodată timp pentru ei...*” De fapt plecam aproape în fiecare dimineaţă devreme şi mă întorceam puţin înainte de 11 noaptea.

Atunci am văzut realitatea vieţii mele şi m-am simţit foarte tristă. Ieşeam din casă gata să cuceresc lumea, dar cu ce preţ!... În continuare neglijindu-mi casa şi copilaşii.

În acea clipă de gol pentru absenţa copiilor mei, fără să îmi mai simt trupul şi nici dimensiunea timpului sau a spaţiului, privii şi văzui toate persoanele din viaţa mea, în acelaşi moment, toate persoanele, cele vii şi cele moarte. Am putut să-mi îmbrăţişez străbunicii, bunicii, părinţii (care erau morţi)... pe toţi! A fost un moment de plinătate minunat. Am înţeles că fusesem înşelată cu problema reîncarnării... Îmi spuseseră că bunica mea se reîncarnase şi pentru că informaţia m-ar fi costat prea mulţi bani, nu mai continuasem ca să aflu în ce se reîncarnase... Ştiţi eu apăram teoria reîncarnării... Şi aici tocmai îmbrăţişasem străbunicii, bunicii... I-am îmbrăţişat bine şi am putut face aceasta cu toate persoanele pe care le cunosc vii sau moarte. Şi totul într-o clipă. De fapt nu-mi dădeam seama de trecerea timpului în acel moment atât de minunat. Când am îmbrăţişat-o pe fetiţa mea de 9 ani, ea a simţit şi s-a înspăimântat, căci puteam să-i îmbrăţişez şi pe cei vii (numai că în mod normal nu simţim această îmbrăţişare).

Şi apoi, acum, când nu mai aveam trup era uimitor să văd persoanele într-un mod cu totul nou. Mai înainte nu ştiam decât să critic: una era grasă, alta slabă, alta urâtă, alta neelegantă... etc. Şi când vorbeam despre alţii trebuia mereu să critic. Acum, nu: vedeam persoanele din interior, şi cât era de frumos! În timp ce le îmbrăţişam, vedeam gândurile lor, le vedeam sentimentele...

Aşa continuam să avansez plină de pace, de fericire; şi cu cât suiam cu atât simţeam că voi vedea lucruri şi mai frumoase. De fapt am văzut în depărtare un lac minunat, înconjurat de pomi frumoşi, minunaţi... Şi flori foarte frumoase, de toate culorile, cu un parfum delicios, diferite de cele de pe Pământ... Totul era foarte frumos în acea grădină minunată. Nu există cuvinte ca să o descriu, totul era iubire. Totul e atât de diferit faţă de ceea ce ştim noi aici, jos. Nu există pe lume culori asemănătoare, acolo totul e minunat! În faţă erau doi arbori, de o parte şi de alta, care păreau să marcheze o intrare. Atunci l-am văzut pe vărul meu intrând în acea grădină minunată.

...Dar eu ştiam, simţeam, că nu trebuia, că nu puteam intra acolo...

Prima întoarcere

Chiar în acea clipă am auzit vocea soţului meu. Se văita şi plângea strigând: „*Gloria!!! Gloria! Te rog, nu mă lăsa! Priveşte la copilaşii tăi, au nevoie de tine! Gloria! Vino înapoi! Nu fii laşă! Întoarce-te!*” Auzeam totul şi l-am văzut plângând cu multă durere.

Vai de mine, în acel moment Domnul îmi îngădui să mă întorc... Dar eu nu voiam să mă întorc! Acea pace, acea bucurie de care eram învăluită, mă fascinau! Dar încet, încet, am început să cobor spre trupul meu pe care l-am găsit fără viaţă. L-am văzut nemişcat pe o targă la infirmeria Universităţii Naţionale. Am văzut medicii care dădeau impulsuri electrice inimii mele pentru a mă scoate din stopul cardiac. Eu şi vărul meu rămăsesem mai mult de două ore întinşi pe pământ pentru că din trupurile noastre ieşeau descărcări electrice şi nu puteau fi atinse. Numai când electricitatea s-a descărcat complet au putut să ne dea ajutor. Atunci au început încercările de reanimare asupra mea.

Am privit, am pus picioarele sufletului meu pe trup (şi sufletul are formă umană), capul meu făcu o scânteie, şi am intrat cu violenţă, căci trupul părea că mă aspiră înăuntru. Intrând, am simţit o mare durere; ieşeau scântei din toate părţile, iar eu mă simţeam încastrată în ceva foarte mic (trupul meu). Era ca şi când trupul meu pe care-l vedeţi, cu această statură a sa, intrase pe neaşteptate într-un costum de copil, dar din fier. Era o suferinţă îngrozitoare, simţeam durerea intensă a cărnii mele arse, întregul trup ars îmi provoca o durere indescriptibilă, mă ardea şi ieşeau vapori din el... Am auzit medicii strigând: „*Îşi revine! Îşi revine!*”

Ei erau fericiţi, dar suferinţa mea era îngrozitoare! Picioarele erau înspăimântător de negre, trupul şi braţele rămăseseră cu carne vie! Problema picioarelor era complicată, se avea în vedere posibilitatea amputării. Pentru mine, aceasta era o durere teribilă: vanitatea unei femei moderne, întreprinzătoare,

intelectuală, studentă... Sclava trupului, a frumuseții, a modei, dedicam 4 ore pe zi exercițiilor aerobice; devenită sclavă pentru a avea un corp frumos, acceptam tot ceea ce mi se spunea să fac: masaje, diete, injecții... Aceasta era viața mea: o rutină de sclavaj pentru a avea un trup frumos! Spuneam mereu: dacă am un sân frumos, e pentru a-l arăta; de ce să-l ascund? La fel spuneam despre picioare, pentru că știam că am nişte picioare spectaculare... Dar într-o clipă, am văzut cu groază cum întreaga mea viață fusese o continuă şi inutilă grijă pentru corp...Aceasta fusese centru vieții mele: dragostea pentru trup. Şi acum, ce-mi mai rămăsese? În locul sânilor două găuri; picioarele descărnate, negre precum cărbunele. Observați: părțile trupului pe care le îngrijeam şi le stimam cel mai mult au fost cele care au rămas complet arse şi fără carne.

La spital

M-au dus la Spitalul de Ajutor Social unde m-au operat imediat şi au început să extirpe țesuturile arse. În timp ce mă anesteziau, am ieşit din nou din trup preocupată de problema picioarelor mele când deodată, surveni un moment îngrozitor...

Dacă mai înainte, trebuie să vă explic ceva fraților: eu eram o catolică „*dietetică*", adică relația mea cu Dumnezeu se restrângea la o Liturghie de 30 de minute Duminica şi atât! Mergeam la Liturghie* acolo unde preotul vorbea cel mai puțin, pentru că mă plictiseam! Acei preoți care vorbeau mult, mă enervau. Aceasta era relația mea cu Dumnezeu!!! De aceea toate curentele din lume mă fascinau: îmi lipsea protecția rugăciunii făcute cu credință, mai ales în timpul Liturghiei.

Într-o zi, când studiam pentru specializare, am auzit un preot care spunea că nu există iad şi nici diavoli. Exact ce voiam eu să aud spunându-se! Imediat m-am gândit: „*Dacă nu există diavoli şi nici iad, atunci mergem cu toții în Cer. Deci, de ce avem să ne temem?!*"

Ceea ce mă întristează mai mult acum şi vă mărturisesc cu rușine, e că singura legătură care mă mai ținea de Biserică era frica de diavol. Când am auzit că iadul nu există, mi-am spus imediat: "*Minunat, dacă toți mergem în Cer, nu contează ceea ce suntem sau ceea ce facem!*" Aceasta a determinat îndepărtarea mea totală de Domnul. M-am îndepărtat de biserică şi am început să spun tuturor că nu există diavoli, că sunt o invenție a preoților, că e manipulare din partea Bisericii şi, în sfârşit, am ajuns să afirm în fața colegilor mei de la Universitate că Dumnezeu nu există, că eram un produs al evoluției, etc., etc., reuşind să-i influențez pe mulți...

Acum să ne întoarcem în sala de operație, în acel moment îngrozitor: ce spaimă oribilă: vedeam în sfârşit că diavolii există şi că ei veneau să mă caute tocmai pe mine! Veneau să-mi ceară socoteală, ca să spun aşa, pentru că acceptasem oferta lor de păcat. Şi aceste oferte nu sunt gratuite! Se plătesc!! Păcatele mele aveau consecințele lor...

Deci, în acel moment, am văzut ieşind din pereții sălii de operații o mulțime de persoane, aparent obişnuite, normale, dar cu o privire plină de ură diabolică, înspăimântătoare, care a făcut să tremure sufletul meu. Am înțeles imediat că era vorba de demoni. Aveam în mine un fel de cunoştință specială: Am înțeles că fiecăruia dintre ei îi datoram câte ceva, că păcatul nu e gratuit, şi că principala minciună a diavolului este aceea de a spune că nu există: aceasta este ***cea mai bună strategie a sa*** pentru lucra nestingherit cu noi. Mi-am dat seama că da, existau, şi că tocmai veniseră să mă caute, ca să-mi ceară socoteală. Imaginați-vă spaima şi teroarea prin care am trecut!

Nota tr. Dar cel puțin mergea... Astăzi unora li se pare greu şi inutil să meargă la Liturghie în fiecare duminică...

Mintea mea ştiințifică, intelectuală, nu-mi era de nici un folos. Mă învârteam prin cameră, încercând să mă ascund. Am vrut să reintru în trup, dar acesta nu mă primea şi spaima mea era îngrozitoare! Am încercat să fug cu orice preț şi nu ştiu cum am traversat peretele sălii de operații, sperând să mă ascund undeva în spital, dar am trecut prin zid, am făcut un salt în gol. M-am trezit într-un tunel ce cobora... La început era puțină lumină, şi pe pereți am văzut ca un fel de galerii laterale în care se aflau mulți oameni: tineri, bătrâni, bărbați, femei, care plângeau sau urlau îngrozitor şi scrâşneau din dinți... Iar eu, tot mai îngrozită, continuam să cobor încercând să ies de acolo, în timp ce lumina se pierdea din ce în ce mai mult. Am început să rătăcesc prin acel tunel într-un întuneric de nedescris, care nu se

poate compara cu nimic pe Pământ. Acel întuneric generează durere, groază, ruşine şi miroase oribil. ***E un întuneric viu***, da, viu. Acolo nimic nu e mort sau nemişcat.

La sfârşitul coborârii mele, am ajuns într-un loc plan. Eram disperată, cu o voință de fier să ies de acolo, dar care acum nu-mi servea la nimic. Acolo eram şi probabil că acolo aveam să rămân! Am văzut pământul deschizându-se ca o gură enormă: era viu! Viu!! Mi-am simțit ființa goală, impresionant de goală, şi sub mine un abis incredibil de înspăimântător, oribil; iar ceea ce te înghețа de spaimă, era faptul că de aici ***nu se mai simțea nici măcar un pic din Iubirea Lui Dumnezeu***, nici măcar o picătură cât de mică de speranță. Acea prăpastie avea ceva care mă trăgea înăuntru. Eu strigam ca o nebună, terorizată, simțind cu groază că nu voi putea evita acea coborâre şi că voi aluneca iremediabil înăuntru... Ştiam că, odată intrată, nu voi rămâne acolo, ci voi continua să cobor, fără să mai pot urca vreodată. Aceasta era moartea spirituală a sufletului meu.

Moartea spirituală a sufletului: eram iremediabil pierdută pentru totdeauna. Dar în acest moment de groază atât de mare, tocmai când era gata să cad, Sfântul Arhanghel Mihail m-a prins de picioare... Trupul meu apucase să intre în abis, dar picioarele rămăseseră prinse afară... A fost un moment îngrozitor de dureros. Când am intrat acolo, lumina care mai rămăsese în spiritul meu i-a înfuriat pe demoni; toate ființele acelea oribile care locuiesc acolo s-au repezit spre mine. Erau ca nişte larve, ca nişte lipitori care încercau să astupe lumina. Imaginați-vă groaza mea văzându-mă acoperită de asemenea orori... Strigam ca o nebună; acele lipitori mă ardeau! Fraților, acolo este un întuneric viu, este o ură care te arde, te devorează, te lasă gol. Nu există cuvinte să descrie acea oroare!

Sufletele din Purgator

Imaginați-vă că eu, care ajunsesem să mă declar atee, acolo am început să strig: „*Suflete din Purgator! Vă rog, trageți-mă afară de aici! Vă implor, ajutați-mă!!*”

În timp ce strigam, am auzit plângând mii şi mii de persoane, mai ales tinere... Da, mai ales tinere, care suferă foarte, foarte mult. Am înțeles că acolo, în acel loc îngrozitor, plin de ură şi de suferință, cu plânsete şi urlete care ar umple pe oricine de compasiune şi pe care nu le voi putea uita niciodată...(iată, au trecut 10 ani de atunci şi încă plâng şi sufăr când îmi amintesc suferința acelor persoane)... Spuneam că am înțeles că acolo se găseau acele persoane care, într-un act de disperare, ***se sinuciseseră***... Acum stau în acel loc oribil, cu acele ființe îngrozitoare alături de ele, înconjurate de demonii care le chinuiesc. Dar ***cel mai crud dintre aceste chinuri este absența Lui Dumnezeu***, căci <u>acolo nu se simte Dumnezeu</u>. Am înțeles că aceia care şi-au luat singuri viața, trebuie să rămână acolo, în acele chinuri***, până când pe Pământ se vor scurge toți acei ani pe care ar fi trebuit să-i trăiască***; pentru că toți aceia care se sinucid ***ies din Ordinea Divină***.

Acele sărmane persoane, mai ales mulți, mulți tineri, plâng şi suferă foarte mult... Dacă omul ar cunoaşte suferințele care îl aşteaptă, niciodată nu ar lua hotărârea să-şi ia viața!

Şi mai este un chin foarte mare acolo: acela de a vedea părinții şi rudele, sau pe cei apropiați, care sunt vii, plângând şi suferind învinovățindu-se: *mai bine l-aş fi pedepsit; sau dacă nu l-aş fi pedepsit..., dacă i-aş fi spus..., dacă nu i-aş fi spus..., dacă l-aş fi certat,* etc. Aceste remuşcări sunt un adevărat infern pentru cei rămaşi în viață şi diavolii se folosesc de ele pentru a mări chinurile celor din Purgator, arătându-le aceste scene: „*Priveşte cum plânge mama ta, cum suferă, cum plânge tatăl tău, cît sunt de disperați, cum se învinuiesc unul pe altul, priveşte la toată suferința pe care ai produs-o. Priveşte cum se revoltă împotriva Lui Dumnezeu... Toate acestea din vina ta!*” Ceea ce este mai necesar pentru aceste suflete, este ca cei rămaşi aici să înceapă un drum de convertire, să-şi schimbe viața, să facă opere de caritate, să viziteze bolnavi... Şi mai ales să ofere Liturghii pentru acel suflet decedat. Acele suflete beneficiază enorm de toate acestea, căci sufletele care se află în Purgator nu pot face nimic pentru ele însele. Nimic! Dar Dumnezeu poate, prin Liturghie. Şi noi putem să le ajutăm în acest fel.

Am înțeles deci, că acele sărmane suflete nu puteau să mă ajute şi în acea suferință, în acel chin, am început din nou să strig: *Dar aici e o greşeală! Eu sunt o sfântă! N-am furat! N-am ucis! N-am făcut rău nimănui! Ba chiar înainte de a da faliment, importam materiale scumpe din Elveția şi reparam dinții*

chiar şi acelora care nu erau în stare să plătească costul lor... Făceam daruri săracilor... Ce să caut eu aici?

Îmi revendicam drepturile! Eu care fusesem ***atât de bună***, care ar fi trebuit să merg direct în Cer, ce căutam aici? Mă duceam în fiecare duminică la Liturghie, cu toate că mă consideram atee şi nu dădeam atenție la cele spuse de preot, dar nu lipseam... Dacă lipsisem în toată viața mea 5 duminici, era mult. Deci, ce să caut eu acolo? *Scoateți-mă afară de aici! Trageți-mă afară!* continuam să strig îngrozită, cu acele ființe lipite de mine. *Eu sunt catolică! Sunt catolică! Vă rog, scoateți-mă afară de aici!*

Mi-am văzut părinții

Când am strigat că ***sunt catolică***, am văzut o mică lumină: şi imaginați-vă că o mică lumină, oricât de mică, în acel întuneric, e cel mai frumos cadou pe care îl poți primi. Atunci am văzut ca nişte paliere pe pereții acelei prăpăstii deschisă în fața mea şi pe una dintre ele l-am văzut pe tatăl meu (care murise cu 5 ani în urmă). Avea puțină lumină. Mult mai sus am văzut-o pe mama, învăluită în mai multă lumină şi în poziție de rugăciune. Când i-am văzut, m-a cuprins o mare bucurie şi am început să strig: „*Tată! Mamă! Veniți să mă luați! Scoateți-mă de aici! Tata, mamă, vă implor, scoateți-mă de aici!*" Când se întâmplau toate acestea, trupul meu se afla în comă profundă: eram în agonie, legată prin tuburi de tot felul de aparate. Aerul nu mai intra în plămânii mei, rinichii nu funcționau...Dacă mă lăsaseră încă legată de aparate era numai datorită insistențelor surorii mele, care este medic, şi care stătea permanent lângă mine. Ceilalți medici încercaseră să o convingă că nu era cazul să se mai încăpățâneze, că era mai bine să mă lase să mor în linişte, căci mă aflam deja în agonie. Dar sora mea insistase atât de mult, încât ei au cedat...

Vedeți ce situație? Eu apărasem eutanasia, dreptul de a muri cu ***demnitate****!* Iar acum aş fi făcut orice ca să mă pot întoarce la viață!

Medicii nu lăsau pe nimeni să intre acolo unde mă aflam eu, în afară de sora mea. Când sufletul meu, care se afla dincolo, i-a văzut pe părinții mei, sora mea m-a auzit strigându-le să vină să mă ia...Atunci sora mea s-a speriat foarte tare şi a început să strige: „*O, e clar că e moartă surioara mea! Tatăl şi mama mea au venit să o ia...Plecați, n-o luați! Du-te, mamă, te rog! Du-te, tată, te rog! Plecați, n-o luați!...Are copii mici... Plecați, n-o luați, n-o luați!!!...*"

Personalul venit în grabă a trebuit să o scoată cu forța afară; credeau că delirează, că e în stare de şoc. Şi nu era de mirare, cu cele întânplate: moartea vărului meu, scoaterea cadavrului lui de la morgă, sora care ba murea, ba nu murea, care nu va depăşi 24 de ore după părerea medicilor...Erau 3 zile de când trecea prin chinurile astea aproape fără să doarmă. Deci nu era de mirare că o credeau pradă unor halucinații.

Cât despre mine, nu vă puteți imagina cât m-am bucurat văzându-mi părinți; în situația îngrozitoare în care mă aflam... Dar când au privit spre mine, am văzut pe fețele lor o durere nesfârşită. Tatăl meu a început să plângă şi să strige: „ *Fiica mea! O, nu! Dumnezeul meu, fiica mea nu! Dumnezeul meu, fetița mea, nu!!...*"

Mama mea se ruga şi când a întors privirea spre mine, am văzut durerea din ochii ei, dar în acelaşi timp fața ei radia de pace. În loc să plângă, şi-a înălțat ochii, apoi a privit din nou spre mine. Am înțeles cu groază că ei nu mă puteau scoate afară de acolo. Aceasta a mărit suferința mea, văzându-i acolo, împărtăşind suferința mea, dar fără să poată face nimic pentru mine!

Am înțeles că erau acolo şi pentru a da socoteală pentru educația pe care mi-o dăduseră. Ei erau tutorii cărora li se încredințase misiunea de a gestiona talentele pe care Dumnezeu mi le dăduse. Cu viața şi mărturia lor, ar fi trebuit să mă apăre de atacurile satanei. Şi ar fi trebuit să alimenteze Harurile pe care Dumnezeu mi le dăruise la Botez. Toți părinții sunt păzitorii talentelor pe care Dumnezeu le dă fiilor lor.

Când am văzut suferința lor, mai ales pe cea a tatălui meu, am urlat din nou, cu disperare: „*Scoateți-mă de aici! Eu nu am de ce să stau aici, pentru că sunt catolică. Eu sunt catolică! Trageți-mă afară de aici!!*"

Judecata mea

Când am urlat din nou că sunt catolică, am auzit o Voce dulce, extrem de dulce, care a umplut totul de pace şi iubire şi a făcut să tresalte sufletul meu. Acele ființe oribile care stăteau lipite de mine, s-

au prosternat imediat în adorație și au cerut permisiunea să se retragă, căci nu rezistau la dulceața acelei Voci; atunci s-a deschis ceva, ca un fel de gură jos, și ele au fugit îngrozite. Imaginați-vă ce am simțit când am văzut acele ființe oribile, acei demoni prosternați acolo... ***Numai la auzul Vocii Domnului, cu tot orgoliul satanei s-au aruncat în genunchi.***

Apoi am văzut-O pe Sfânta Fecioară prosternată la Elevație, când preotul Îl ridică pe Domnul nostru în Ostie, în timpul Liturghiei care se celebra pentru sufletul vărului meu. Sfânta Fecioară se ruga și pentru mine! Îngenunchiată la picioarele Domnului nostru, aduna toate rugăciunile care se făceau pentru mine și I le încredința.

Știți, în momentul Elevației, când preotul înalță Ostia, Prezența Lui Iisus se simte, toți îngenunchiază, până și diavolii!... Iar eu, care mergeam la Liturghie fără un minimum de respect, fără atenție, cu gumă de mestecat în gură, uneori trimițând mesaje pe telefon, preocupată de tot felul de gânduri banale!... Și apoi mai aveam curajul să mă plâng, plină de mândrie că Dumnezeu nu m-a ascultat când Îi ceream ceva!!

Am văzut-O pe Sfânta Fecioară, înclinată în mod grațios la picioarele Domnului nostru, rugându-se pentru mine, în adorație în fața Lui... Iar eu, păcătoasa, în josnicia mea, o tratam fără pic de respect și mai ziceam că eram bună... Mizerabila de mine! Bună, renegând și vorbind de rău pe Domnul!

***

Acea voce atât de minunată îmi spuse: „*Foarte bine, dacă tu eşti catolică, spune-mi care sunt Poruncile din Legea Lui Dumnezeu.*"

...Gândiți-vă cât m-am speriat, la acea întrebare chiar nu mă aşteptam! Știam doar că erau 10 și...nimic mai mult!

„*Acum, cum să mai scap?*" mă gândeam nenorocită. Mi-am amintit că mama mea spunea că ***prima poruncă era Iubirea***, ne vorbea mereu de ea...Iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele. În sfârșit, discursurile mamei mele îmi serveau la ceva, mi-am spus. M-am hotărât să dau acest răspuns sperând să ajungă. Speram să scap așa cum făcusem de atâtea ori în viață: întotdeauna reușisem să am un răspuns pregătit, să mă justific și să mă apăr total, încât nimeni nu descoperea ceea ce nu știam. Acum speram să scap în același mod și am început să spun: „*Prima poruncă este să-L iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice...și pe aproapele ca pe mine însumi.*"

„*Foarte bine; îmi spuse – și tu ai făcut-o? Ai iubit?*"

Cu totul încurcată am răspuns: „*Eu...da! Da, eu...da!*"

Dar acea voce minunată spuse: „*NU!!!"*

Vă asigur că atunci când mi-a spus: „*NU!",* am simțit lovitura trăznetului. De fapt, atunci nu simțisem din ce parte m-a lovit...Dar când am auzit acel „*NU!",* am simțit toată durerea produsă de fulger...M-am simțit dezgolită, au căzut toate măștile mele și am rămas descoperită.

Acea Voce suavă continua să-mi vorbească: „*NU!!! Tu nu L-ai iubit pe Domnul tău mai presus de orice, și cu atât mai puțin l-ai iubit pe aproapele ca pe tine însăți! Tu ți-ai făcut un Dumnezeu pe care L-ai modelat după tine, după viața ta. Numai în momentele de extremă necesitate sau de suferință îți aminteai de Domnul tău. Atunci îngenuncheai, plângeai, cereai, ofereai novene, îți propuneai să mergi la Liturghii, la grupe de rugăciune, cerând un anumit Har sau un anumit miracol...Când erai săracă, când familia ta era umilă, când ai dorit să devii profesionistă, atunci da, te rugai în genunchi implorând mila Domnului tău. M-ai rugat să te scot din sărăcie, să-ți permit să devii medic și să ajungi cineva! Când aveai probleme și aveai nevoie de bani, atunci da promiteai: „O să mă rog Rozariul, dar Tu Doamne dă-mi ceva bani!"*

Aceasta era relația pe care o aveai cu Domnul tău! Dar niciodată nu ți-ai ținut promisiunile făcute, nici măcar una! Și în afară că nu-ți țineai promisiunile, nici nu-Mi mulțumeai!" Și Domnul a insistat: *Îți dădeai cuvântul, făceai o promisiune Domnului tău, dar niciodată nu ți-o țineai!*"

Și Domnul mi-a arătat una din multele mele rugăciuni: când i-am cerut Harul să-mi dea prima mașină, mă rugam și cu umilința ceream să-mi dea o mașină, fie ea chiar veche, nu conta... numai să funcționeze. Dar abia am primit ceea ce doream, n-am spus nici un „*mulțumesc*" Domnului; iar opt zile

mai târziu, deja îl renegam şi-L vorbeam de rău...El mi-a arătat că la toate Harurile pe care mi le acordase, nu numai că nu-mi ţinusem promisiunile făcute, dar nici măcar nu-I mulţumisem.

Vedeam acum cât de urât mă purtasem cu Domnul... relaţia mea cu Domnul fusese de tip BANCOMAT: spuneam un Rozar şi El trebuia să-mi dea bani... iar dacă nu-mi dădea, mă revoltam. Domnul mi-a arătat toate acestea. De îndată ce-mi permisese să am profesia mea, - şi în consecinţă să am un anumit prestigiu şi chiar şi bani - Numele Domnului a început să mă stânjenească. Am început să mă simt mare, fără să am pentru El nici cea mai mică expresie de iubire sau recunoştinţă.

Să fiu recunoscătoare? Niciodată! Nici un mulţumesc pentru noua zi pe care mi-o dădea, sau pentru sănătatea mea, sau pentru că aveam o casă în care să locuiesc... Nici măcar o rugăciune de compasiune pentru acei sărmani care nu au casă sau nu au ce să mănânce... Nimic! Ingrată la maximum! În plus, deveneam tot mai incredulă în învăţăturile Domnului, în timp ce mă lăsam atrasă de ghicitoare şi mercur pentru a avea noroc, mergeam orbeşte după astrologie spunând că aştrii ne conduc viaţa. Am început să cred în toate doctrinele pe care mi le oferea lumea. Credeam, de exemplu, în reîncarnare: m-au convins că pur şi simplu mureai şi reîncepeai de la capăt... uitând că am costat preţul Sângelui pe Domnul meu Iisus...

Domnul continuă: „*Tot ce aveai nu ţi s-a dat pentru că ai cerut, ci erau o binecuvântare pe care o primeai din Cer: tu, în schimb, spuneai că ai obţinut totul singură, pentru că erai muncitoare, luptătoare, că fiecare lucru îl câştigaseşi cu mâinile tale, cu puterea ta de a studia. Nu! Priveşte, câţi profesionişti nu sunt, mai calificaţi decât tine, care lucrează la fel sau mai mult decât tine şi nu au ce aveai tu...*”

Apoi Domnul mă examină conform celor 10 porunci, arătându-mi cum eram de fapt: că în cuvinte spuneam că-L ador şi că-L iubesc pe Dumnezeu, dar în realitate îl adoram pe satana. La cabinetul meu venea de obicei o femeie care ghicea în cărţi şi făcea vrăjitorii *ca să te elibereze de influenţele negative*, iar eu ziceam: „*Nu cred în lucrurile astea...dar fă-mi totuşi, căci nu se ştie niciodată...*” Şi ea îşi făcea lucrările ei diavoleşti. Într-un colţ, fără să o vadă cineva, a pus o potcoavă de cal şi o plantă de aloe, ca să îndepărteze nenorocul, şi alte lucruri de acest fel. Ştiţi ce am făcut permiţându-i acestea? **Am deschis poarta diavolilor, care intrau în voie circulând veseli, în mod liber, în cabinetul şi în viaţa mea.** Vedeţi cât de ruşinoase sunt toate acestea? ***Dumnezeu îmi analiza întreaga viaţă în lumina celor zece Porunci*** şi îmi arăta cum eram în raporturile mele cu aproapele şi cu El.

Îi criticam pe toţi şi toate...Domnul îmi arăta acum când spuneam că îl iubesc pe Dumnezeu şi aproapele că de fapt eram foarte invidioasă. Şi sublinia de fiecare dată: „*Aceasta era Sfânta Gloria! (cum mă credeam eu!!)*”

Acum vedeam că atunci când înşelam pe cineva sau mințeam, era ca şi cum aş fi jurat strâmb, pentru că în momentul în care spuneam „*sunt catolică*”, declaram că Iisus Hristos este Domnul meu şi în acelaşi timp dădeam dovadă de minciună şi înşelătorie...Cât rău făcusem oamenilor! Cum de altfel n-am fost recunoscătoare nici faţă de părinţii mei, pentru tot sacrificiul făcut ca să pot avea o profesie şi să triumf în viaţă; pentru toate sacrificiile şi truda făcută pentru mine...Dar eu nu le-am văzut, le-am ignorat şi abia ce mi-am început lucrul că ei au scăzut în ochii mei, până acolo încât mă ruşinam de mama mea, pentru sărăcia şi umilinţa ei.

Iisus continuă arătându-mi ce fel de soţie eram: îmi petreceam ziua bombănind, încă de când mă trezeam. Soţul meu îmi spunea: „*Bună dimineaţa!”,* iar eu răspundeam „*O fi pentru tine...Ia te uită cum plouă!*” Mereu bombăneam şi contraziceam totul.

...***În ce priveşte sfinţirea zilelor de sărbătoare*****,** ce spaimă! Ce durere am simţit! Iisus m-a făcut să văd cum dedicam patru şi chiar cinci ore pe zi îngrijirii trupului meu cu gimnastica, machiajul, depilarea, vopsirea unghiilor, etc, şi nici chiar zece minute pe zi pentru Domnul meu, nici o mulţumire, sau o rugăciune bună...nu, nimic! Câteodată recitam Rozariul începându-l în toată viteza în pauza de la telenovelă. Îl spuneam repede, fără să dau atenţie la ce spuneam, preocupată mai degrabă să văd dacă nu cumva reîncepuse telenovela...***Cu alte cuvinte, fără să-mi înalţ inima la Dumnezeu***.

Iisus continua să-mi arate că nu fusesem deloc recunoscătoare în relaţia cu El, precum şi lenea pe care o aveam când era vorba să merg la Liturghie. Când trăiam încă cu părinţii mei şi mama mea mă obliga să merg cu ea, eu spuneam: „*Dar mamă, dacă Dumnezeu este peste tot de ce e nevoie să mergem în Biserică pentru Liturghie?!*” Şi Iisus îmi arăta toate acestea...Îl aveam pe Domnul lângă mine 24 de ore

din 24, toată viața Dumnezeu avusese grijă de mine iar eu eram așa de trândavă și nerecunoscătoare încât nu voiam să-i acord puțin timp măcar Duminica, pentru a-i arăta recunoștința mea, iubirea mea pentru El...Dar lucrul cel mai grav a fost să aflu că frecventând Biserica ***însemna să merg să-mi hrănesc sufletul*** în timp ce eu mă dedicasem în întregime îngrijirii trupului, devenisem sclava lui și nu mă mai gândeam că am un suflet, că trebuie să am grijă și de el...

Despre Cuvântul Lui Dumnezeu spuneam, de exemplu, că cine citește mult Biblia devine nebun. În inocența vieții mele, am ajuns chiar să fiu blasfemiatoare spunând: „*Dar care Preasfânt Trup și Sânge? Dumnezeu chiar stă acolo în potir??*"...Cât de îngrozitor se degradase relația mea cu Dumnezeu! Îmi lăsasem sufletul fără hrană, și cum asta n-ar fi fost de ajuns, nu făceam altceva decât să critic preoții. Dacă ați ști, fraților, cât rău mi-am făcut prin asta! Domnul mi-a arătat cum se redusese sufletul meu din cauza acestor critici...Și cât rău făcusem prin ele. Ar fi multe de povestit, dar vă spun numai atât, că o singură vorbă are puterea să ucidă și să distrugă un suflet. Acum vedeam tot răul pe care îl făcusem. Rușinea mea era atât de mare încât nu am cuvinte să o descriu. Pot numai să vă implor să nu faceți la fel: ***nu criticați, rugați-vă!*** Am văzut că una dintre lipsurile grave cu care s-a pătat sufletul meu și care a atras mari nenorociri în viața mea a fost tocmai vorbirea de rău despre preoți.

Să ne rugăm pentru preoți

În familia mea erau mereu criticați preoții. Tatăl meu și toți din casă îi criticau și ziceau: „*Preoții ăștia nu știu decât să ceară și au mai mulți bani decât noi... Și fac așa... sau zic așa...*", iar noi... repetam.

Domnul Nostru mi-a spus aproape strigând: „*Cine credeți că sunteți pentru a-Mi la locul și a judeca pe consacrații Mei?! Ei sunt din carne, iar sfințenia lor le este dată în beneficiul comunității în care i-am pus ca dar. Iar comunitatea* ***are datoria*** *să se roage pentru ei, să-i iubească și să-i susțină*".

Să știți, fraților, că atunci când un preot cade, comunitatea va răspunde pentru sfințenia lui. Diavolul îi urăște pe creștini, mai ales pe catolici, și cu atât mai mult pe preoți. Urăște Biserica noastră pentru că acolo unde este un preot care consacră...

Acum deschid o paranteză: trebuie să știți cu toții că un preot, deși rămâne om, este consacrat de Domnul, recunoscut de Părintele Veșnic, astfel că sub mâinile lui, în bucățica de pâine (Ostia) de pe altar se produce un miracol, o transformare: ea devine Trupul și Sângele Domnului Nostru Iisus Hristos... Ori aceste mâini sunt urâte de diavol. Diavolul ne detestă din cauza Euharistiei care este ***o poartă deschisă spre Cer.*** Este o Taină, un Har imens pe care îl avem în Biserica noastră, de la Dumnezeu. Și multă lume vorbește de rău această Biserică deși prin Ea primește salvarea și merge în Purgatoriu, unde continuă să beneficieze de Harul Euharistiei*. Sunt salvați! Merg în Purgatoriu, dar sunt salvați! De aceea diavolul îi urăște atât de mult pe preoți: pentru că acolo unde este un preot, sunt mâini care consacră pâinea și vinul făcându-le să devină pentru noi Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos. De aceea trebuie să ne rugăm mult pentru preoți, căci satana îi atacă necontenit. Domnul Nostru m-a făcut să văd toate acestea.

****... prin cei care se împărtășesc pentru ei.***

Sacramentele

Numai prin intermediul preotului avem, de exemplu, Sacramentul reconcilierii (spovada). Numai prin intermediul lui obținem iertarea păcatelor noastre, Știți ce este confesionalul? E o „*spălătorie de suflete!*" Nu cu apă și săpun, ci cu Sângele Lui Hristos! Când sufletul era murdar, negru din cauza păcatelor, dacă m-aș fi spovedit, aș fi fost spălată cu Sângele Lui Hristos și astfel aș fi putut rupe lanțurile care mă țineau legată de cel rău.

Așadar, nu are motiv diavolul să-i urască de moarte pe preoți? Chiar și aceia dintre ei care ar fi mari păcătoși, au puterea de a acorda Sacramentele și deci și de a ierta păcatele. Iar Domnul mi-a arătat cum, în Rana din Inima SA... Da!... Știți că sunt lucruri care depășesc puterea de a înțelege a omului pentru că sunt realități spirituale, adică e vorba despre realități mai *reale* decât ale noastre... Prin această Rană din Inimă, spuneam, un suflet este înălțat la nivelul Divin, la nivelul Milostivirii Divine, urcă până la Inima Lui Iisus, Preotul Veșnic; și acolo Iisus pune Crucea Sa, sângerând în Veșnicul Său Prezent... Iar acel suflet se întoarce curat. Acum vedeam cum sufletul meu se întorcea curățat după primele spovezi, cum

Domnul Nostru rupea laţul care mă unea cu satana... (Iar eu, nemernica, am fost în stare să mă îndepărtez de spovadă! Pentru toate acestea diavolul îi urăşte doarte mult pe preoţi. De aceea avem obligaţia şi datoria de a ne ruga pentru ei, pentru ca Dumnezeu să-i ocrotească, să-i lumineze şi să-i conducă.

Căsătoria

Mi-ar plăcea să vă vorbesc despre marele Har care este Sacramentul căsătoriei. Când intrăm în Biserică în ziua nunţii noastre, în momentul în care spunem „*Da*"-ul nostru, promiţând să fim fideli mereu, în bucurie şi în durere, în sănătate şi în boală, etc, ştiţi cui promitem toate acestea? În faţa preotului şi a rudelor, da, dar promitem direct Lui Dumnezeu Tatăl. El e Martorul principal, când spunem aceste cuvinte şi le scrie cu litere de aur în Cartea Vieţii. Fiecare din noi, când vom muri, va vedea acest moment în propria Carte a Vieţii. În momentul în care primim Trupul şi Sângele Lui Iisus. Încheiem un legământ cu Dumnezeu şi cu persoana pe care am ales-o ca să împărţim împreună viaţa. Când pronunţăm acele cuvinte, le spunem Preasfintei Treimi.

Am văzut cum în ziua căsătoriei mele, când soţul meu şi cu mine am primit Sfânta Euharistie, nu mai eram doi, ci trei: *noi doi şi* ***Iisus!*** De fapt cum ne-am împărtăşit cu Iisus, El ne-a unit într-unul. Ne-a pus în Inima Lui şi am devenit Una formând împreună cu Iisus o Trinitate Sfântă. „*Omul să nu despartă ceea ce Dumnezeu a unit!*"

Acum vă întreb: cine va putea despărţi acest Unu? Nimeni! Nimeni nu-l poate despărţi, fraţilor! Nimeni, după ce căsătoria a fost consumată. Iar dacă cei doi miri au intrat virgini în căsătorie, nu vă imaginaţi ce binecuvântări se revarsă asupra acelei căsătorii.

Am văzut şi căsătoria părinţilor mei. Când tatăl meu a pus inelul în degetul mamei mele, apoi preotul i-a declarat soţ şi soţie, Domnul Nostru a încredinţat tatălui meu un fel de baston din lemn, strălucind de Lumină. E vorba despre un Har pe care Dumnezeu îl dă bărbatului: un dar de autoritate din partea Lui Dumnezeu Tatăl pentru ca acest bărbat să poată conduce mica turmă pe care o reprezintă fiii născuţi în căsătorie şi pentru a apăra familia de multele rele ce o atacă. Mamei mele, Dumnezeu i-a pus în inimă ceva care părea o minunată sferă de foc: ea înseamnă Iubirea Lui Dumnezeu, Duhul Sfânt. Am înţeles că mama mea fusese o femeie foarte pură. Dumnezeu era bucuros, fericit.

Dar nu vă imaginaţi câte spirite necurate au pus stăpânire pe tată meu în acel moment. Aceste spirite semănau cu larvele, cu lipitorile. Să ştiţi că atunci când cineva are relaţii în afara căsătoriei, imediat spiritele rele atacă persoana respectivă în toate părţile; încep de la organele sexuale, pun stăpânire pe carne, pe hormoni; ocupă creierul, prind glanda hipofiză şi toată partea neurologică astfel încât poartă omul spre instinctele cele mai animalice. Transformă un fiu al Lui Dumnezeu într-un sclav al cărnii, al propriilor instincte, al poftelor sexuale, într-o persoană dintre acelea despre care se zice că „*se bucură de viaţă*".

Când un cuplu este virgin, ***dă slavă Lui Dumnezeu***, face o alianţă sacră cu El, care sfinţeşte sexualitatea lor. De fapt sexualitatea nu e un păcat. Dumnezeu e Cel care participă la uniunea celor doi punând sufletul în embrionul abia format. Acolo există Sacramentul Căsătoriei (Chiar dacă soţii nu au ajuns virgini), ***Dumnezeu este prezent prin Spiritul Sfânt***. Până şi la prepararea hranei Dumnezeu este prezent şi o binecuvântează. El e fericit să însoţească mirii în noua lor viaţă. Cei doi şi cu Domnul formează un Tot. Dar mulţi miri nu ştiu, nu au această noţiune... Sau nici măcar nu se gândesc la Dumnezeu: se căsătoresc numai din tradiţie şi nu din credinţă... Se gândesc să iasă mai repede din biserică pentru a merge la masa festivă, să mănânce, să bea, să plece în luna de miere... Răul nu constă în aceste lucruri, ci în faptul de a-l lăsa pe Dumnezeu în afara a tot ce facem. Aşa cum am făcut eu, care L-am lăsat pe Domnul pe stradă: nici nu mi-a trecut prin cap să-l invit în noua noastră casă. El, în schimb, doreşte să-L invităm ca să intre şi să stea cu noi mereu, în bucurii şi în momentele mai puţin bune; doreşte să-I simţim Prezenţa...

Desigur, în Sacramentul Căsătoriei Dumnezeu este prezent şi fără să fie invitat. Dar cât de frumos ar fi dacă am fi conştienţi de această Prezenţă!

La căsătoria părinţilor mei, cel mai frumos lucru a fost că Dumnezeu ***a restituit tatălui meu darurile şi Harul pe care îl pierduse:*** aceasta pentru că se căsătorea cu mama mea care era virgină, cu sentimente foarte pure. Deci Dumnezeu l-a vindecat pe tatăl meu de sexualitatea sa dezonorantă şi ruşinoasă. Dar după aceea, pentru că era bărbat „foarte bine", iar prietenii lui au început să toarne venin

spunându-i să nu permită soției să-l încânte şi să-l domine, ci să-şi continue viața de mai înainte, iată-l intrând într-un bordel pentru a demonstra prietenilor că rămăsese acelaşi...

Şi ştiți ce s-a întâmplat cu bastonul de autoritate şi protecție primit de la Dumnezeu în ziua nunții? I l-a luat diavolul. Şi toate acele spirite rele s-au întors la el şi l-au prins. Din păstorul turmei sale, tatăl meu se transformă în lupul propriei familii!

Când cineva este infidel căsătoriei sale, ***este înfidel Lui Dumnezeu***. Îşi calcă cuvântul, jurământul făcut Lui Dumnezeu şi persoanei cu care s-a căsătorit. Nu îndeplineşte ceea ce a promis. Dacă cineva are intenția să nu fie fidel în căsătorie, e mai bine să nu se căsătorească. Domnul ne spune: „*Dacă eşti necredincios, te vei condamna! Dacă nu vei fi fidel, mai bine nu te căsători! Fiule, fiică cereți-Mi Harul de a fi credincioşi soției, sau soțului şi Dumnezeului vostru*".

Câte rele nu vin într-o căsătorie din cauza infidelității?! Un soț, de exemplu, merge într-un bordel sau e infidel cu secretara. Cu toate precauțiile, contractează un virus; şi acel virus nu moare. Mai târziu acel virus poate fi transmis soției care nu ştie nimic, dar după ani de zile se trezeşte cu o tumoare. Da, cancer! Şi atunci cine poate spune că adulterul nu ucide? Sau câte avorturi nu se fac din cauza adulterului? Câte femei infidele care au rămas însărcinate nu recurg la avort, ca soțul să nu le descopere? Ucid un nevinovat care nu poate să vorbească şi nici să se apere! Şi astea toate sunt numai câteva exemple; ***adulterul ucide în multe feluri!***... Apoi avem curajul să protestăm împotriva Lui Dumnezeu când lucrurile nu merg bine, când avem probleme, când apar bolile: în timp ce, de fapt suntem noi cei care le procurăm cu păcatele noastre, atrăgând răul asupra vieții noastre.

În spatele păcatului este întotdeauna cel rău. ***Îi deschidem uşa lui*** atunci când păcătuim grav. Şi apoi ne plângem că Dumnezeu nu ne iubeşte. „*Unde e Dumnezeu care permite asta şi ailaltă??*" Aşa suntem în stare să spunem...

Să ştiți că ***<u>Dumnezeu este stânca care ocroteşte căsătoria</u>***. Vai de cine încearcă să distrugă o căsătorie! Când cineva încearcă, se loveşte de această stâncă, Care este Iisus. Dumnezeu apără căsătoria, să nu vă îndoiți de asta.

Doresc să vă mai avertizez pentru a fi atenți cu acele soacre care intervin în căsătoria fiilor pentru a-i tulbura, cauzând probleme în relația lor. Chiar dacă ginerele sau nora, pe drept sau pe nedrept, nu sunt pe placul lor, <u>acum sunt căsătoriți şi mai e nimic de făcut</u>. Nimic altceva decât **să se roage pentru ei**. Să se roage pentru căsătoria lor şi să stea deoparte. Multe femei s-au condamnat pentru că au intervenit în căsătoria lor. Acesta este un păcat grav! Dacă vedeți că ceva nu merge, că unul dintre ei sau amândoi păcătuiesc, implorați pe Dumnezeu pentru ei, ***<u>cereți ajutorul Lui Dumnezeu</u>***. Puteți chiar să încercați să vorbiți cu amândoi, să-i îndemnați să salveze căsătoria, să se gândească la copii, să-şi amintească promisiunea de a se iubi, asta da, dar să interveniți în alt fel - nu, cu atât mai puțin să luați poziție în favoarea unuia sau a altuia.

Să-i respecți pe tatăl şi pe mama ta

Iisus continua să-mi arate totul... V-am povestit deja cât de ingrată am fost față de părinții mei, cum mă ruşinam de ei, cum îi vorbeam de rău şi îi renegam pentru că erau săraci şi nu puteau să-mi dea tot ceea ce aveau prietenele mele cele bogate. Am fost o fiică atât de ingrată, încât am putut spune că aceea nu era mama mea, pentru că mi se părea inferioară mie. Este înspăimântător să vezi ce face o femeie fără Dumnezeu. Distruge totul în jurul ei. Şi pe deasupra, mă simțeam şi mă credem o persoană grozavă!

Credeam că peste a 4-a Poruncă o să trec cu bine că părinții mei mă costaseră mult: am cheltuit mulți bani cu ei pentru bolile pe care le-au avut înainte de a muri, Soțul meu a fost cel care a suportat cheltuielile, şi totuşi eu bombăneam: „*Ia uite la ei, nu lasă nimic ca moştenire şi în plus trebuie să cheltuim o avere pentru ei... În schimb părinții prietenelor mele...*" Şi Domnul îmi arăta cum analizam totul prin prisma banilor, căci profitasem şi eu de pe urma părinților mei în vremea când erau în putere şi aveau bani. Din bani îmi făcusem idoli şi pentru ei călcam în picioare şi pe părinții mei.

Acum ştiți ce mă îndurera mai mult văzându-i acolo? Tatăl meu plângea: crezuse că fusese un tată bun, că îşi învățase fiica să fie muncitoare, întreprinzătoare, să se facă respectată, pentru că numai cine munceşte avansează, etc...Dar uitase că <u>eu aveam un suflet</u> şi că ***el era evanghelizatorul meu***, prin

exemplul pe care mi-l dădea. Ori viața mea începuse să se afunde tocmai prin exemplul lui. Vedea acum, cu durere profundă, responsabilitatea pe care o avea în fața Lui Dumnezeu pentru că fusese un uşuratic care îşi spunea *fericit* lăudându-se față de mama mea şi față de noi toți că era „*bărbat bine*", căci avea multe femei şi putea să le cucerească pe toate. De altfel, bea mult şi fuma, altfel era un om bun, dar avea aceste vicii, care după el erau calități! Era foarte orgolios. Eu eram încă copilă şi vedeam cum plângea mama cînd el vorbea despre alte femei; aceasta a început să mă umple de mânie, de resentimente şi de furie. Resentimentul a început odată cu moartea spirituală: simțeam o furie înspăimântătoare când vedeam cum tata o umilea pe mama în fața oamenilor, cum îi cauza atâtea lacrimi, iar ea...nu spunea ***nimic***! Atunci a început răzvrătirea mea.

Când eram adolescentă, îi spuneam mamei: „*Eu n-o să fac ca tine. Tu calci în picioare demnitatea femeilor. De aceea, noi femeile, nu valorăm nimic: toată vina e a femeilor ca tine, fără demnitate, fără mândrie, care se lasă călcate în picioare şi umilite de bărbați!*" Iar tatălui i-am spus: „*Tată, fie atent, eu nu voi permite niciodată unui bărbat să-mi facă ce-i faci tu mamei. Niciodată! Dacă într-o zi, un bărbat îmi va fi necredincios, mă voi răzbuna, voi face acelaşi lucru, ca să se învețe minte!*" Tatăl meu mă lovi, strigându-mi: „*Cum îți permiți, fetițo?!*" Dar eu am continuat: „*Foarte bine, acum n-ai decât să mă loveşti, dar dacă într-o zi mă voi căsători şi soțul meu mă va trăda, îi voi plăti cu aceeaşi monedă, pentru ca bărbații să înțeleagă cum suferă o femeie când un bărbat o umileşte în acest mod!*"

M-am umplut de toată această ură şi de acest resentiment. Ştiți, mă cuprinsese o asemenea furie, încât am devenit o răzvrătită: am început să trăiesc cu dorința de a apăra femeia. Apoi am continuat susținând avortul, eutanasia, divorțul şi sfătuiam toate femeile pe care le cunoşteam să se răzbune dacă soțul lor avea să le trădeze. Eu n-am fost niciodată infidelă în mod fizic, dar ***am făcut foarte mult rău oamenilor cu aceste sfaturi***.

Apoi, când am început să stau mai bine din punct de vedere economic îi spuneam mamei: „*Mamă, separă-te de tata pentru că e imposibil să suporți un astfel de om. Ai puțină demnitate mamă!*" Şi cu toate acestea, îl iubeam pe tata. Şi ştiți de ce? Pentru că mama mea era o femeie cu adevărat bună, care niciodată, niciodată nu m-a învățat să urăsc, nici pe tata, nici pe altcineva! Iar eu, imaginați-vă puțin, aş fi vrut să-i fac să divorțeze pe părinții mei. Dar mama spunea: „*Nu, fiica mea, nu pot! Sufăr, e adevărat, dar mă sacrific pentru voi, copiii mei. Voi sunteți şapte, iar eu una singură. Mă sacrific pentru că nu vă pot lăsa fără tată. Şi apoi, dacă m-aş separa, cine s-ar mai ruga pentru tatăl tău să se mântuiască? Eu sunt cea care pot să-L implor pe Domnul pentru el. De fapt, durerea şi suferința pe care mi le face, le unesc cu durerile Lui Iisus suferind pe cruce. În fiecare zi merg la Biserică şi spun în fața tabernacolului: <<Doamne, această suferință nu e nimic, dar o unesc cu a Ta de pe cruce, ca să se mântuiască soțul meu şi copiii mei>>. Încredințez pe tatăl tău Lui Iisus şi în timpul Rozariului. Diavolul îl impinge în jos, făcându-l să păcătuiască, dar eu îl ridic în sus cu Rozariul, îl port în fața tabernacolului şi îi spun Lui Iisus: <<Doamne, îl aduc aici. Am încredere că nu mă vei lăsa să mor până când nu-l voi vedea convertit. Doamne, nu te rog numai pentru soțul meu dar şi pentru toate femeile care sunt în aceeaşi situație ca şi mine; mai ales pentru acelea care în loc să stea în genunchi şi să te implore pentru soții şi copiii lor, se lasă pe mâna magilor şi a ghicitoarelor sau care devin ele însele infidele încredințându-şi familia în mâinile celui rău. Doamne, te rog pentru aceste femei, pentru aceste familii. >>*".

Să ştiți că, cu câțiva ani înainte de a muri, tatăl meu s-a convertit, a cerut iertare Lui Dumnezeu şi Domnul l-a iertat. Stătea în Purgator, şi încă destul de jos, în mari suferințe, pentru că ***nu-şi reparase*** păcatul. ***A repara păcatul*** e ceva pe care nu-l prea luăm în serios, nu prea ne gândim la asta. Desigur, omeneşte nu e posibil, dar de aceea Domnul nostru ne acordă Harul de a ne repara greşelile prin Euharistie. ***De fiecare dată când participăm la o Liturghie, Domnul ne dă Harul de a repara răul pe care l-am comis.*** Domnul ne arată când suntem dincolo, ***consecința păcatelor noastre***, a răului pe care l-am făcut aproapelui. Până şi cu o privire rea, cu un cuvânt urât…dacă ați vedea cât e de îngrozitor! Şi cum plângem acolo toate aceste greşeli.

În cazul tatălui meu: mama îi spunea să-i sfătuiască pe frații mei să abandoneze viața de păcat pe care o duceau, căci mergeau pe urmele tatălui, în infidelități, băutură…Dacă el ar fi făcut ce îi spunea soția, aceasta ar fi fost ***reparația***. Dar el răspundea să-i lase în pace pe băieți, să se distreze, că acum erau

doar logodiți și că aveau timpul să se schimbe când se vor însura! Dăduse un exemplu prost fraților mei și nu și-a reparat păcatul. Acum plângea acolo, în Purgator: "*M-am salvat de iad numai datorită celor 38 de ani de rugăciuni ai acestei sfinte femei pe care Dumnezeu mi-a dat-o ca soție!"*

Satana şi strategia sa

Cine a văzut filmul **Patimile Lui Hristos**, îşi va aminti că în timp ce Iisus era biciuit se vedea un demon cu un copil mic (şi el un diavol), care priveşte zâmbind la Iisus. Ei bine, să ştiți că astăzi nu mai e un bebeluş ci un geniu malefic, enorm şi pervers, care ține în sclavie multă lume cu plăcerile trupului, cu vrăjitorii, cu teologii greşite, ca de exemplu cu cea care afirmă că diavolul nu există. Imaginți-vă viclenia satanei care îşi neagă propria existență! Ne face să credem că nu există, ca să poată acționa netulburat. Da, conduce instruirea oamenilor pentru a-i face să creadă că nu există şi astfel să-i ducă la distrugere. Găseşte modalități de a-i păcăci până şi pe cei care cred în Dumnezeu; de exemplu, când sunt apariții adevărate, el îi face pe oameni să creadă că sunt false.

Păcăceşte poporul în mii şi mii de feluri, profitând de latura slabă a fiecăruia. Mulți catolici, care se cred credincioşi şi practicanți, merg la Liturghie, dar şi la vrăjitori, pentru că cel rău îi face să creadă că nu e nimic rău, că toți mergem în Cer, pentru că nu folosim vrăjitoria ca să facem rău cuiva... Diavolul conduce, foloseşte şi dirijează totul cu o strategie foarte bine pregătită. Să ştiți deci, că atunci când folosim magia, vrăjitoria, nu contează în ce scop, diavolul ne pune pecetea sa. Când mergem la vreun mag, la o vrăjitoare, la o ghicitoare în cărți sau în cafea, la un astrolog sau la cei care invocă spiritele, în toate aceste locuri satana ne pune pecetea sa, sigiliul său.

Eu am intrat într-un asemenea loc cu o prietenă care m-a dus la un vrăjitor ca să-mi ghicească viitorul: acolo am fost marcată de bestie. Cel rău mi-a pus pecetea sa. Şi începând din acea zi, am început să am tot felul de supărări: nelinişte, coşmaruri, frică şi chiar dorința de a mă sinucide! Nu înțelegeam de ce. Plâneam şi mă simțeam nefericită, nu mai aveam linişte. Mă rugam, dar simțeam pe Domnul departe de mine, nu mai puteam ajunge la acea apropiere pe care o simțisem în copilărie. Şi îmi era tot mai greu să mă rog... Deschisesem uşa bestiei şi cel rău intrase cu toată forța în viața mea.

Minciunile şi cea dintâi spovadă făcută rău

Încă de când eram de vreo 9-10 ani, am învățat că, pentru a evita pedepsele mamei mele, care erau destul de aspre, puteam să mint. Astfel m-am aliat cu ***tatăl minciunii*** fără a avea nici un fel de scrupule şi pe măsură ce creşteau păcatele mele, creşteau şi minciunile. Ştiam, de exemplu, că mama mea avea un mare respect pentru Domnul. Pentru ea, Numele Domnului era sacru. Am ajuns până acolo încât am îndrăznit să mă folosesc de acest Nume! Spuneam:"*Mama, jur pe Hristos că n-am făcut asta!..."* În acest fel reuşeam să evit pedepsele. Iar o dată, când mama a insistat mai mult, am spus: „*Să mă trăznească Domnul, dacă mint!*" Auzisem la alții această expresie şi nu mi-a fost teamă s-o folosesc... Şi vedeți, a trecut ceva timp, dar am fost trăznită mortal. Iar dacă acum mă mai aflu aici, e numai din marea Milostivire a Domnului.

Într-o zi, prietena mea Estela mi-a spus: „*Cum? Ai împlinit de mult 13 ani şi mai eşti virgină?"* Eu o privisem înspăimântată: ce vroia să spună? Mama îmi vorbea mereu despre importanța virginității, spunând că era vorba despre inelul de Căsătorie cu Domnul. Dar prietena mea, cu un aer de superioritate, mi-a spus că mama ei o dusese deja la ginecolog şi că acum folosea pilula. În acel timp eu nici măcar nu ştiam despre ce era vorba, dar ea mi-a explicat cu mândrie că erau pilule contraceptive pentru a nu rămâne însărcinată şi că ea deja se culcase cu vărul ei, cu un prieten, cu cutare, cu cutare... Afirma că e ceva foarte plăcut. Celelalte prietene se mirau:" *Chiar nu ştii nimic???"* Şi pentru că susținusem că nu ştiu, mi-au promis să mă ducă într-un loc unde învățaseră şi ele multe lucruri. Eram preocupată; în fața mea se deschidea o nouă lume. Eram conştientă că mama nu ar fi fost de acord, dar ***n-am avut curajul*** să mă opun prietenelor mele şi am preferat să o mint pe mama. M-au dus la un cinematograf din centru, ca să văd un film pornografic. Vă imaginați prin ce spaimă am trecut? O fată de 13 ani care la vremea respectivă nici televizor nu avea în casă, să vadă un asemenea film! A fost un coşmar. Aş fi vrut să fug de acolo, dar mi-era ruşine de colegele mele...

În aceeaşi seară a trebuit să merg cu mama la Liturghie. Eram atât de înspăimântată încât m-am dus să mă spovedesc. Mama stătea şi se ruga în faţa tabernacolului. Mi-am spus păcatele ca de obicei: că nu-mi făcusem datoria acasă, la şcoală, că nu ascultasem...Mă spovedeam la acelaşi preot, deci el cunoştea mai mult sau mai puţin lipsurile mele. Dar în acea zi am spus că fusesem la cinema pe ascuns de mama mea. Surprins, preotul aproape strigă: „*Pe ascuns de cine?! Unde ai fost?*" Înfricoşată, am privit spre mama, dar ea se ruga liniştită şi din fericire nu auzise nimic. M-am sculat de la spovadă furioasă pe preot şi bineînţeles fără să-i spun ce fel de film văzusem: dacă se scandalizase numai pentru că fusesem la un film pe ascuns, ce ar fi zis dacă-i spuneam şi ce film văzusem?!...

Aici şi-a desăvârşit lucrarea satana, căci de atunci au început spovezile mele rele făcute: pur şi simplu selecţionam ce voi spune la spovadă: „*Asta da, asta nu; acest păcat îl spun preotului, pe celălalt nu!*" Aşa au început şi Împărtăşaniile mele sacrilege: mergeam să-L primesc pe Domnul în Sfânta Ostie, deşi ştiam că nu spusesem totul la spovadă! Îl primeam în mod nedemn!

Acum Domnul îmi arăta cât de îngrozitor se degradase sufletul meu în timpul vieţii, cât de grav avansase asupra mea procesul de moarte spirituală încât la sfârşitul vieţii nu mai credeam în nimic. Îmi arăta cum în copilărie mergeam mână în Mână cu Dumnezeu, aveam cu El o relaţie profundă. Dar păcatele şi minciuna m-au făcut să las Mâna Domnului. Ştiam că cine mănâncă şi bea Trupul şi Sângele Domnului în mod nedemn, îşi mănâncă ***propria condamnare*** - dar nu acordasem nici o importanţă acestor cuvinte. Acum înţelegeam clar că-mi mâncasem şi băusem propria condamnare!

Am văzut Cartea Vieţii cum diavolul era disperat pentru că la 13 ani credeam încă în Dumnezeu, mai mergeam încă cu mama la Adoraţie Euharistică...Era foarte disperat văzând asta.

Când mi-am început viaţa de păcat, Domnul m-a făcut să simt că pierdeam pacea inimii. Am început să mă lupt cu conştiinţa mea. Colegele îmi spuneau: „*Să te spovedeşti?! Eşti învechită, nu mai e la modă! Şi apoi la cine să te spovedeşti? La preoţii ăştia care sunt mai păcătoşi decât noi?!"* Nici una dintre ele nu se spovedea. Începu o luptă teribilă între ce spuneau fetele şi ceea ce îmi spunea mama şi conştiinţa mea. Dar odată cu filmul acela, balanţa s-a înclinat şi prietenele mele au învins. Am hotărât să nu mă mai spovedesc pentru că preoţii aceştia bătrâni se scandalizau că te-ai dus la un film...Vedeţi viclenia satanei?! Acuzam preotul şi nu pe mine care mersesem în ascuns şi nici nu mărturisisem ce văzusem....satana este un expert, ştie cum să ne câştige şi cum să infiltreze ***idei greşite*** în mintea noastră.

Aşadar, nu mult după 13 ani, Gloria Polo era deja un *cadavru viu*, un trup fără suflet! Dar pentru mine era motiv de orgoliu, era foarte important că aparţineam acelui grup de fete la modă, rafinate şi experte...Am ajuns să cred la fel ca ele *că ştiam tot*, că tot ce avea de a face cu Dumnezeu era ori în afara modei, ori o idioţie...

Nu v-am povestit încă ceva: când S-a auzit Vocea Lui Iisus şi diavolii au fugit de acolo fiindcă nu puteau suporta Acea Voce, unul dintre ei a rămas. Avea permisiunea Domnului să rămână. Acest demon îngrozitor urla cu furie: „*E a mea! E a mea! E a mea!!*" Rămăsese numai el pentru că el fusese acela care manipulase, cu strategia lui, slăbiciunile mele pentru că eu să păcătuiesc. El mă îndepărtase de spovadă. De aceea Domnul îi permisese să rămână, iar acum mă acuza şi striga că îi aparţineam. Avea permisiunea să rămână pentru că eu murisem în păcat de moarte. De atâţia ani nu mă mai spovedisem, şi chiar mai înainte făcusem spovezi rele. Imaginaţi-vă deci ruşinea mea, văzând cu oroare multele mele păcate şi pe deasupra de faţă cu acel diavol oribil care striga că sunt a lui!

Şi pe bună dreptate! El mă îndepărtase de spovadă aşa cum tot el mă făcuse să-mi întinez sufletul. De fiecare dată când păcătuisem, păcatul comis făcuse să-mi întinez sufletul. De fiecare dată când păcătuisem, păcatul comis nu era gratuit: pe candoarea sufletului meu, cel rău îşi punea pecetea lui de întuneric...Şi sufletul cel alb începu să se umple de tenebre. Numai la Prima Împărtăşanie făcusem o spovadă bună, şi încă câteva luni după aceea. Apoi începusem să mă împărtăşesc în mod nedemn.

Când mergem să ne spovedim, trebuie să cerem întotdeauna, întotdeauna, Duhului Sfânt să ne lumineze, să trimită Lumina Sa asupra tenebrelor din mintea noastră: pentru că diavolul este expert în a întuneca mintea noastră făcându-ne să ne gândim că *nimic nu e păcat, că totul e bine, că nu e nevoie să mergem la preot ca să ne spovedim* - mai ales că şi ei sunt păcătoşi - *că spovada nu mai e la modă*, etc...

Avortul făcut de prietena mea

La 14 ani prietena mea Estela rămase însărcinată. Am întrebat-o: „*Ce ai făcut? Nu ai luat pilula?" „Ba da, mi-a răspuns, dar n-a funcţionat!" „Şi acum, ce o să faci? Cine e tatăl?"* Mi-a răspuns că nu ştia...

În luna iunie a plecat în vacanţă cu mama. Când s-a întors, am rămas surprinsă: nu se vedea nici urmă de sarcină, iar ea părea un cadavru! Era foarte palidă şi din acea tânără fată extrovertită, care ne făcea să ne distrăm din orice, nu mai rămăsese nimic. Nu mai era aceeaşi!

Ştiţi, nici uneia dintre noi nu-i plăcea să meargă la Liturghie, dar pentru că şcoala noastră era condusă de călugăriţe, trebuia să mergem cu ele. Era un preot bătrân care vorbea rar şi aceste Liturghii ni se păreau fără sfârşit. Rămâneam în spate şi ne jucam, râdeam, fără să dăm cea mai mică atenţie celebrării. Estela ne făcea mereu să râdem. Dar într-o zi a venit un preot nou, foarte tânăr şi drăguţ. Am comentat că un asemenea tânăr era păcat să fie preot şi ne-am înţeles să vedem cine dintre noi îl va cuceri. Surorile se duceau mai întâi la Împărtăşanie. După ele hop şi noi, fără să fim spovedite, făcând ochi dulci preotului! Vedeţi la ce lucruri diabolice ne îndemna cel rău? Iar noi le consideram simple glume...

Ei bine, când Estela s-a întors din vacanţă, nu mai era aceeaşi: nu mai glumea, nu ne mai făcea să râdem. Avea privirea stinsă, tristă, foarte tristă. Vedeţi unde duce păcatul? Şi acum o mamă infirmă din punct de vedere spiritual, în loc să-şi ferească fiica de o viaţă dezordonată, o ia de mână şi o duce la avort?! Iată ce face diavolul când îi deschidem uşa cu păcatul şi nu-l spălăm la spovadă!

Când am întrebat-o pe Estela dacă nu suferise, dacă nu era tristă, mi-a răspuns ironic că n-ar avea de ce să fie tristă din moment ce fusese eliberată de acea problemă... Dar era o minciună, pentru că niciodată nu a mai fost aceeaşi. Puţin după aceea a intrat în depresie. Apoi a început să ia droguri, şi bineînţeles că mi-a oferit şi mie. Mi-ar fi plăcut să încerc, pentru că zicea că drogul te face să te simţi foarte bine, dar n-am putut! Mă gândeam cu groază că mama mea, care avea un miros foarte fin, m-ar fi descoperit şi m-ar fi ucis! Deci n-am încercat. Domnul îmi arăta acum că nu de frica mamei nu încercasem, ci ***datorită Harului Lui Dumnezeu***, pentru că aveam o mamă care se ruga şi rugăciunea ei cu Rozariul mă susţinea, mă împiedica să cad atât de jos. Prietenele mele au rămas dezgustate de refuzul meu dar eu nu puteam...nu puteam!...Acesta a fost unul dintre multele Haruri primite prin meritul unei mame pline de Dumnezeu, care se ruga pentru mine şi care trăia cu Dumnezeu.

Pierderea virginităţii. Ce e avortul

Am trecut de 14, 15 ani. La 16 ani am cunoscut pe primul meu logodnic şi am început să umblu cu el. Iar au început presiunile colegelor mele. Eram considerată *oaia cea neagră* pentru că eram încă fecioară. Acum că eram logodită nu mai aveam nici o scuză în faţa lor şi le-am promis că... Deci s-a întâmplat... Mi-am dat seama că mama mea avea dreptate când spunea că o fată care îşi pierde virginitatea înainte de căsătorie se stinge. Am simţit chiar aşa, că ceva se stingea în mine. Pierdusem ceva ce nu se mai putea recupera. Aceasta era senzaţia pe care o încercam, împreună cu o mare tristeţe. Nu ştiu de ce se spune că e frumos să faci sex! Eu nu cred că e aşa. În ţara mea, Columbia, se face mare publicitate la Tv, se vorbeşte despre sex sigur cu prezervativul, şi se încurajează aceasta... Dacă ar şti... Dacă ar putea vedea cum se bucură diavolii...

În cazul meu, îmi era foarte greu să mă întorc acasă, neştiind cum o să dau ochii cu mama mea. Acum eram furioasă pe prietenele mele şi pe mine, fiindcă fusesem slabă şi ascultasem sfaturile lor făcând ceva ce nu doream să fac, numai ca să le fac lor pe plac... Apoi, cu toate precauţiile - îmi dăduseră 5 pilule în aceeaşi zi - am rămas însărcinată! *(Plânge)*

Am început să observ multe schimbări în trupul meu... Şi cu toată frica din cauza situaţiei în care mă aflam, am început să simt o duioşie pentru acea fiinţă micuţă care creştea în sânul meu. Am vorbit cu logodnicul meu. Speram că va spune să ne căsătorim. Eu aveam 16 ani, iar el 17 ani. Mi-a spus că nu ne puteam începe viaţa acum şi că trebuia să avortez. Preocupată, extrem de tristă, m-am dus la Estela. Ea m-a încurajat: „*Nu-ţi fie teamă! Copilaşul e încă mic, stai liniştită! Nu e nimic... Mama ta nici nu va observa!"*

Oh, fraţilor, ce tristeţe! Ce mare durere! Cum ne face satana să vedem lucrurile! Ca şi cum n-ar fi nimic! Ca şi cum ar fi un lucru fără importanţă! Ca şi cum un avort provocat ar fi cel mai simplu lucru din

lume! Ba chiar că e stupid să te simți prost... Că sexul de asta e făcut ca să fie consumat, fără să te sinți vinovat! Dar știți de ce face asta cel rău? Pentru ce îndeamnă oamenii la asta? Pentru că, în afară de alte motive, are nevoie de sacrificii umane. **La fiecare avort provocat, satana capătă mai multă putere.**

Nu vă puteți imagina frica şi vinovăția pe care o simțeam când am ajuns în acel spital (cât mai departe de casa mea) ca să avortez. Medicul mi-a făcut anestezia. Când m-am trezit, nu mai eram aceeaşi. Îmi smulseseră acea mică creatură şi eu murisem cu ea. (pe față i se preling lacrimi mari...)

Știți, Domnul mi-a arătat Cartea Vieții ceea ce nu se vede cu ochii trupului, dar se întâmplă când medicul face avortul. Am văzut medicul luând un fel de cleşte cu care mi-a prins copilul şi l-a făcut bucăți. Acest copil striga cu multă putere. Să știți că imediat după fecundare el primeşte un suflet adult. Putem folosi pilula, sau orice alt mijloc, e vorba tot de a ucide un copil cu un suflet adult, complet format: pentru că sufletul nu creşte odată cu trupul, ci e creat de Dumnezeu în aceeaşi clipă în care ovulul se întâlneşte cu spermatozoidul, în acel moment precis! Am văzut în Cartea Vieții cum, în momentul când cele două celule se ating, se formează o scânteie minunată ce seamănă cu un soare ce provine de la Soarele Care este Dumnezeu Tatăl. Într-o clipă, sufletul creat de Dumnezeu e adult, matur, după Chipul şi Asemănarea Lui. Acel bebeluş e cufundat în Spiritul Sfânt ce vine din Inima Lui Dumnezeu.

Imediat după fecundare, pântecele mamei se luminează de splendoarea acelui suflet şi de comuniunea lui cu Dumnezeu. Când i se smulge acest bebeluş, această viață... am văzut cum suspină Dumnezeu, când I se smulge acest suflet... **Şi când îl ucid, copilul țipă atât de tare încât tremură tot Cerul**. În cazul meu, am auzit cât de tare a țipat copilaşul şi L-am văzut pe Iisus pe cruce suferind pentru acest suflet şi pentru toate sufletele care sunt avortate. **Domnul strigă pe Cruce cu multă, foarte multă durere!!! Dacă voi ați vedea asta, nimeni n-ar mai avea curajul... să provoace un avort...** (Plânge)

Acum vă întreb câte avorturi se fac în lume? Câte într-o zi, într-o lună?... Înțelegeți dimensiunea păcatului nostru?? Durerea, suferința pe care o provocăm Dumnezeului nostru?... Şi cât este El de Milostiv dacă ne iubeşte cu toată monstruozitatea păcatelor noastre?? Dar oare înțelegeți şi suferința pe care ne-o provocăm nouă înşine, şi cum răul pune stăpânire pe viața noastră?

Avortul e păcatul cel mai grav, cel mai îngrozitor dintre toate

De fiecare dată când e vărsat sângele unui copil, este un holocaust adus satanei *care capătă mai multă putere.* Şi acest suflet strigă. Vă repet, este vorba despre un suflet matur şi adult, deşi trupuşorul nu e încă format, nu are ochi, gură... Sufletul este însă complet adult şi strigătul său în timp ce-i ucid trupul, cutremură tot Cerul. În schimb, se aude un strigăt de bucurie şi de triumf în iad. Singura asemănare care îmi vine în minte este finala unei mondiale de fotbal: imaginați-vă toată euforia aceea, într-un stadion enorm, căruia nu i se vede capătul, plin de diavoli care strigă ca nebunii victoria.

Ei, diavolii, îmi aruncau în spate sângele copiilor pe care îi avortasem, sau al acelora care fuseseră avortați la sfaturile mele, şi sufletul meu a devenit negru, complet negru.

Când m-am căsătorit şi n-am mai avortat, credeam că nu mai fac păcate. Dar Iisus mi-a arătat că **şi cu spirala pe care o foloseam ca mijloc anticoncepțional ucisesem!** Vreau să spun tuturor femeilor care folosesc asemenea mijloace, că de fapt ele îşi provoacă un mini avort! Da, un mic avort! Acele dispozitive nu lasă să se implanteze în uter ovulul fecundat, care moare. Deci el este expulzat. Şi odată cu el, acel suflet adult, după cum v-am spus, căruia ***nu i se permite să trăiască!*** A fost extrem de dureros să văd câți bebeluşi sunt fecundați, apoi dați afară cu acele sisteme!! Acei mici sori proveniți din Soarele Lui

Dumnezeu Tatăl, acele scântei Divine, nu se puteau implanta şi strigau disperate... Era un spectacol înfiorător! Iar cel mai rău era că nu puteam spune ***că nu ştiusem...***

Când mergeam la Liturghie, nu dădeam atenţie celor spuse de preot. Dacă cineva m-ar fi întrebat ce fragment din Evanghelie se citise în ziua respectivă, n-aş fi ştiut ce să-i răspund... Trebuie să ştiţi că demonii sunt prezenţi până şi la Liturghie pentru a ne distrage atenţia, pentru a ne face să aţipim, pentru a ne împiedica să ascultăm. Ei bine, la una dintre aceste Liturghii, în care nu eram deloc atentă, Îngerul meu păzitor, mi-a dat un ghiont şi mi-a destupat urechile ca să aud tocmai ce spunea preotul despre aceste dispozitive intrauterine. El spunea răspicat că ele provoacă avortul, că Biserica apără viaţa şi că cine nu apără viaţa nu poate să primească Sfânta Împărtăşanie. Deci, toate femeile care practicau această metodă, nu se puteau împărtăşi!

Când am auzit acele cuvinte, m-am înfuriat pe preot: cu ce drept vorbea el astfel?! De aia Biserica nu mergea înainte! De aia bisericile deveniseră goale! Pentru că nu merg în pas cu ştiinţa! Ce crede el, că am putea da de mâncare la toţi copiii pe care i-am naşte??...Şi am ieşit furioasă din biserică...

Aşadar, când am fost judecată, nu puteam spune că nu ştiusem!! Dar nu ţinusem cont de spusele preotului şi folosisem în continuare spirala. Câţi copii ucisesem?...Iată motivul pentru care trăiam chinuită de depresie...Pântecul meu, din izvor de viaţă devenise un cimitir pentru copii!!

Cu strategia sa malefică, satana i-a făcut pe oameni să-şi ucidă proprii fii. Acum înţelegeam de ce trăiam cu amărăciune, fără chef de viaţă, cu o faţă posomorâtă, gata mereu să bombăn, frustrată de orice: pentru că mă transformasem într-o maşină de ucis copii! Şi asta mă trăgea tot mai mult spre abis...Avortul este cel mai groaznic dintre toate păcatele (cel provocat), pentru că ucide pruncii încă din sânul mamelor, ucide o creatură incocentă şi fără apărare, şi dă putere satanei. Diavolul ne porunceşte din fundul iadului să vărsăm sânge nevinovat! Un bebeluş e ca un miel nevinovat şi fără pată...Şi Cine este Mielul fără pată? În acel moment, bebeluşul e chipul şi asemănarea Lui Iisus. Iar faptul că mama însăşi îşi ucide propriul copil determină o profundă legătură cu infernul, permiţând să iasă cât mai mulţi diavoli de acolo pentru a distruge şi a strangula omenirea. E ca şi cum s-ar deschide nişte bariere, bariere pe care Dumnezeu le-a pus ca să împiedice ieşirea răului, dar care se deschid la fiecare avort. Atunci ies acele larve oribile, acei demoni care persecută omenirea, demonii prostituţiei, ai aberaţiilor sexuale, ai satanismului, ai ateismului, ai sinuciderilor, ai indiferenţei...Ai tuturor relelelor pe care le vedem în jurul nostru. Şi lumea merge din ce în ce mai rău în fiecare zi...Gândiţi-vă la câţi copii sunt ucişi în fiecare zi: e o mare victorie a celui rău! Iar viaţa noastră se transformă într-un infern, cu probleme de orice fel, cu boli, cu atâtea rele ce ne chinuie: toate acestea nu sunt decât consecinţa acţiunii libere a diavolilor în mijlocul nostru! Dar noi singuri suntem cei care deschidem poarta răului prin păcatele noastre şi îl lăsăm să circule liber în viaţa noastră. Nu păcătuim numai cu avortul; dar este dintre păcatele cele mai grave. Şi apoi avem tupeul să dăm vina pe Dumnezeu pentru toată mizeria, toate bolile şi suferinţa de care avem parte!

Iar Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, ne pune la dispoziţie Sacramentul Reîmpăcării prin care avem oportunitatea să ne căim şi să ne spălăm de păcatele noastre în spovadă, rupând astfel lanţurile cu care ne leagă satana şi scăpând de influenţa lui în viaţa noastră. Aşa putem spăla sufletul nostru...Dar, eu personal n-o făcusem...

Sfaturile rele

Dar de câte ori nu ucidem în mod spiritual?! Câţi dintre noi nu se preocupă pentru ca proprii fii să aibă cu ce să se îmbrace, să mănânce bine, să poată studia?...Iar dacă se îmbolnăvesc, aleargă imediat la medic...Dar câţi dintre noi nu-i ucidem în mod spiritual pe copiii noştri? Mulţi sunt trişti, sau mânioşi, pentru că nu au alături un tată sau o mamă, nu au iubirea părinţilor. Imaginaţi-vă o femeie care, de exemplu, se duce la Biserică şi spune: *„Îţi mulţumesc, Dumnezeul meu, pentru că mi-ai dat copii atât de buni care, de când m-a părăsit soţul meu, îl urăsc şi mă iubesc numai pe mine..."* Ştiţi ce a făcut aceasta mamă? Şi-a ucis spiritual copiii...Pentru că **a urî înseamnă a ucide**. De câte ori nu-i învenінăm pe copiii noştri! Ori Dumnezeu nu permite aşa ceva.

Iisus îmi arăta acum că fusesem o asasină înspăimântătoare, pentru că nu numai păcătuisem avortând, dar am şi finanţat multe avorturi. Iată puterea pe care mi-o dăduseră banii! M-au făcut

complice! Spuneam că femeia are dreptul să hotărască dacă să rămână însărcinată sau nu! Priveam în Cartea Vieții mele şi cât mă îndurerau acum cele făcute...Când aveam veninul în noi, nu puteam da celorlalți nimic bun şi toți cei care se apropie de noi sunt traşi în prăpastie...Unele fete dintre rudele mele frecventau casa mea. Fiind cea care aveam bani, le invitam, le vorbeam despre modă, despre dragoste şi le dădeam sfaturi cum să-şi pună în evidență trupul pentru a fi cât mai atrăgătoare.

Vedeți cum le prostituam de mici! Acesta a fost un alt ***pericol oribil***, după avort. Le prostituam pentru că le dădeam astfel de sfaturi: „ *Nu fiți proaste, fetelor, nu ascultați de mamele voastre care vă vorbesc despre castitate şi virginitate: astea nu mai sunt la modă! Vorbesc de Biblie care e veche de 2000 de ani! Şi apoi aceşti preoți, care nu vor să se pună la zi, vă vorbesc de ce zice Papa, care nici el nu mai e la modă...*" Vă dați seama ce venin le transmiteam acelor copile? Le spuneam că pot să dispună de trupul lor, numai să fie atente să nu rămână însărcinate...Iar când una dintre ele, având doar 14 ani, a venit la mine plângând pentru că a rămas gravidă, în loc să-i vorbesc despre Iisus şi să o ajut, i-am dat bani să avorteze. Desigur, într-un loc adecvat, de lux, ca să nu rămână compromisă fizic, dar a rămas compromisă *spiritual* pentru toată viața...

Mai finanțasem şi alte avorturi, iar acum aveam tupeul să spun că nu omorâsem, că eram bună, eram catolică şi nu era drept să stau în acel loc îngrozitor! În plus, uram şi disprețuiam persoanele care îmi erau antipatice, vorbeam rău despre ele. Eram falsă, ipocrită şi asasină. Pentru că nu numai cu armele se ucide o persoană. **Urând, calomniind, luând în râs, făcând rău, şi aşa poți să ucizi o persoană...**

Repararea păcatelor noastre

Cum v-am spus deja, avortul este păcatul cel mai grav în ochii Lui Dumnezeu. Acum multe persoane mă întreabă ***cum putem repara avortul***. De fapt nu putem restitui viața copilului; dar în Biserica noastră avem o binecuvântare atât de mare! Sacramentul Reîmpăcării. În spovada bine făcută Dumnezeu ne iartă, iar ceea ce preotul dezleagă pe pământ, este dezlegat şi în Cer. Slavă Lui Dumnezeu pentru aceasta! Slăvit să fie Domnul pentru Bunătatea Sa! Domnul ne iartă, dar aduceți-vă aminte de cele spuse de Domnul femeii adultere: „*Mergi în pace şi nu mai păcătui!"*

Un alt act de reparare este „ *Botezul de intenție*". **Să botezăm copiii avortați**, aşa cum preotul a făcut astăzi, în această celebrare, pentru ca ei să poată ieşi din Limb. Vedeți înțelepciunea Bisericii! Aceşti copii nevinovați intră în Slava Lui Dumnezeu. Acum sunt Îngeraşi care se roagă şi intervin pentru salvarea noastră. Vedeți frumusețea „economiei" Lui Dumnezeu! Vedeți cum ***Dumnezeu scoate binele şi din cel mai mare rău****!* Nimic nu se pierde - decât cel care vrea să se piardă şi refuză milostivirea Lui Dumnezeu. Şi când o persoană evanghelizează asupra avortului şi un bebeluş este salvat, şi aceasta este ***reparare***. Când o femeie a avortat, dar apoi se căieşte şi cere iertare Lui Dumnezeu în spovadă, apoi nu mai păcătuieşte, ea poate contribui la evitarea avortului de către alte femei. Făcând aceasta, ea îşi repară păcatul. Aceasta este **repararea**.

Lipsa mea de iubire pentru Dumnezeu

Relația mea cu Dumnezeu era foarte săracă, mizerabilă. Îl căutam doar când aveam probleme, şi aproape totdeauna era vorba de probleme economice. Spuneam o rugăciune şi ceream bani...Nimeni nu-mi spusese că făcând astfel păcătuiam, iar diavolul îmi adormise conştiința. Adesea, când ieşeam din Biserică, mă opream în fața statuii Lui Iisus Copil şi-i atingeam mâna spunând: *Ascultă-mă! Dă-mi bani, căci am mare nevoie!* Aşa cum fac alții cu Budha; îi freacă burta cerându-i bani. Aşa făceam eu cu Pruncul Iisus!! Ce lipsă de respect! Şi Domnul îmi arăta cum Îl îndurera lipsa mea de iubire pentru El şi de respect. Ce durere şi ruşine simțeam acum!...Apoi banii veneau, dar dispăreau repede. Cu cât veneau mai repede, cu atât mai repede rămâneam fără nimic şi mă găseam într-o situație şi mai rea...

Stând astfel lucrurile, o doamnă mi-a povestit că şi ea trecuse printr-o situație asemănătoare, dar s-a dus la un preot protestant şi acum lucrurile se amelioraseră. Abia am auzit asta, că am şi cerut să mă ducă acolo. Vedeți ce infidelă eram?!!

Am mers la acel pastor, care a făcut o rugăciune pentru mine punându-mi mâinile pe cap. Apoi m-a făcut să mă împărtăşesc în felul lor. Gândiți-vă, eu primeam Trupul şi Sângele Domnului (deşi în mod

nedemn) şi mă duceam acolo să mă împărtăşesc cu o „amintire” a Cinei Domnului...Pur şi simplu nu eram conştientă de diferenţe: îmi plăceau celebrările lor care erau foarte animate, cântau, aplaudau...şi consideram Liturghiile noastre mult mai plicticoase!! Acolo nu cred în icoane, în statui, spun că asta este idolatrie...şi de atunci n-am mai îngenucheat nici eu în faţa Crucifixului, pentru că...era idolatrie!

În acea epocă, aveam o vecină sărmană căreia îi mai dădeam câte un ban. Ei bine, am dus-o şi pe ea acolo, care era catolică, la Biserica Evanghelică, începând astfel să-i distrug credinţa. Pe scurt, din cauza sfaturilor mele şi a ideilor pe care i le-am pus în cap, a murit fără să primească Sfintele Sacramente. Vedeţi: când nu-L aveam pe Dumnezeu în noi, chiar şi lucrurile bune pe care credem că le facem devin murdare ca păcatele noastre. Când în noi este răul, sfârşim prin a-i conduce şi pe cei din jur în aceleaşi greşeli.

Cât despre mine, atunci când acel pastor mi-a cerut zeciuiala, m-am înfuriat: eram tocmai într-o perioadă fără bani, iar el îmi cerea 10% din câştigurile mele...Aşa mi-a trecut *pofta* de protestantism!

Porunca a şasea: adulterul

La această poruncă îmi spuneam plină de mândrie că în sfârşit voi trece cu bine pentru că niciodată nu avusesem un amant, fusesem întotdeauna fidelă! De fapt, după căsătorie, nici măcar un sărut nu mai dădusem altcuiva decât soţului meu. Dar Domnul îmi arătă că **îmi expuneam prea mult trupul**, când mergeam cu sânul pe jumătate descoperit, cu fustele crăpate ostentativ sau cu pantaloni cu talie joasă şi lipiţi de trup, cu podoabele pe care le foloseam...Eu credeam că bărbaţii care mă priveau mă admirau pur şi simplu, dar Domnul îmi arăta că ei păcătuiau cu mine: pentru că **nu era vorba de admiraţie, cum credeam, ci de *o provocare* şi ei păcătuiau din cauza mea**. Aşadar ***comisesem adulterul pentru că îmi expusesem trupul***. Nu înţelegeam sensibilitatea masculină. Credeam că ei, privindu-mă vor zice: „*Ce corp frumos!*” În schimb, ei păcătuiau din vina mea. Niciodată n-am fost infidelă pentru că m-aş fi aruncat în braţele altui bărbat, dar era ca şi cum aş fi fost o prostituată în spirit.

Pe de altă parte mă gândeam la răzbunare dacă soţul meu mi-ar fi fost infidel şi sfătuiam şi pe alte femei să o facă, dacă soţul le-ar fi trădat. „*Nu fi proastă! Răzbună-te, nu ierta! Fă-te apreciată! De aceea noi femeile suntem atât de supuse bărbaţilor şi călcate în picioare...*” Cu acest fel de sfaturi reuşisem să determin separarea unei prietene de soţul ei pe care-l surprinsese la birou sărutând secretara. Noi, cu sfaturile noastre, nu i-am lăsat să se împace, deşi el îşi ceruse iertare cu adevărat căit. Şi ea voia să-l ierte pentru că-l iubea, dar noi am pus paie pe foc. Înţelgeţi?? Când dăm astfel de sfaturi, la mijloc ***este adulterul***.

Iisus mi-a arătat şi am văzut bine că **păcatele trupeşti sunt îngrozitoare pentru că persoana *se condamnă*,** chiar dacă lumea zice că totul e bine!

După ce m-am măritat, am avut un singur bărbat în viaţa mea, pe soţul meu; ***dar păcatele le poţi face şi cu gândul, cu vorbele, cu modul cum te îmbraci sau te porţi*.** Şi toate au consecinţe funeste nu numai pentru tine ci şi asupra urmaşilor tăi. A fost cu adevărat trist să văd cum păcatele şi adulterul tatălui meu a făcut atâta rău familiei mele. Eu devenisem o persoană susceptibilă, plină de resentimente, iar fraţii mei au devenit copii fidele ale tatălui meu. Credeţi că sunt fericiţi simţindu-se foarte virili? Sunt afemeiaţi, băutori, şi nu-şi dau seama de răul pe care îl fac propriilor copii. Pentru aceasta plângea şi suferea tatăl meu în Purgator, văzând consecinţele păcatelor sale şi exemplul rău pe care îl dăduse.

Porunca a şaptea: *Să nu furi!*

Chiar şi a calomnia înseamnă a fura. Închipuiţi-vă că eu spuneam că n-am furat niciodată. Mă consideram onestă, dar furasem de la Dumnezeu! Da, am furat de la Dumnezeu. Am fost creată şi m-am născut pentru a ajuta la constituirea unei lumi mai bune, pentru a contribui la extinderea Împărăţiei Lui Dumnezeu pe Pământ. Dar în afară că nu îndeplinisem această misiune, mai dădusem şi sfaturi rele făcând rău multor persoane. N-am ştiut că am furat. **Câtor persoane nu le-am furat bunul nume calomniindu-le sau răspândind calomniile pe care le auzeam despre ele? Nu vă puteţi imagina cât sunt de groaznice păcatele limbii noastre!** Şi cum se repară ele?

Cum să repari onoarea cuiva după ce ai făcut-o bucățele? Sau cum să repari calomnia?? E foarte greu! Iată de ce, persoana care a făcut rău altora în acest fel are foarte mult de suferit în Purgator (dacă ajunge acolo, şi nu se duce direct în iad...)

Aproape toți oamenii folosesc limba ca să critice, să distrugă, să ofenseze, să păteze renumele altuia. **Aceste limbi, acolo jos, suferă mult: ard!!** Cum ard, nu vă puteți imagina! Domnul mi-a arătat cum ne înşelăm în judecățile pe care le facem asupra altora. În timp ce noi, de exemplu, privim cu dispreț o prostituată, Domnul o priveşte cu nesfârşită Iubire, cu nesfârşită Milostivire. Văzând în interiorul ei, El cunoaşte întreaga sa viață şi cauza care a împins-o la acest pas. Să ştiți că multe dintre ele duc această viață din cauza păcatelor noastre. Chiar şi pentru disprețul nostru, pentru lipsa noastră de iubire pentru aproapele...A întins mâna cineva să ajute vreo prostituată? Sau o persoană prinsă furând? Ne petrecem viața judecând şi văzând defectele altora, greşelile lor, şi condamnându-i. **Dar când vedem că cineva greşeşte, mai bine să ne închidem gura, să ne plecăm genunchii şi să ne rugăm pentru acea persoană**. De multe ori nu putem face nimic mai mult; dar **Dumnezeu poate**! Să n-o judecăm, să n-o criticăm, altfel păcătuim mai rău decât ea.

Nu putem în nici un caz să dăm mărturii false sau să contribuim la acestea, pentru că în acest fel furăm pacea aproapelui. Şi atenție, pentru că minciuna e totdeauna minciună, nu există minciuni mari sau mici, verzi, sau roz...A minți este totdeauna grav şi tatăl minciunii este satana.

Eu mințisem atât de mult şi la ce mi-a folosit? Toată viața mea ieşise la lumină, **la Lumina Lui Dumnezeu.** Acolo n-a venit nimeni să-mi ceară socoteala sau să mă reclame – diavolul doar mă aştepta, ca să mă ducă cu el în iad...Judecata se petrecea **în conştiința mea, în fața Lui Dumnezeu...**

Părinții meu erau acolo şi vedeau minciunile mele, dar mama nu mă acuza; mă privea doar cu mare tristețe...

Apoi cea mai mare minciună a mea a fost când mă mințeam pe mine însămi: când ziceam că nu ucideam, că nu furam, că eram o persoană bravă...că nu făcusem rău nimănui, că Dumnezeu nu există şi că voi merge în Cer ca toată lumea...Ce ruşine îngrozitore încercam acum!

Domnul continua să-mi arate că, în timp ce în casa mea se arunca mîncare, în alte case din lume nu aveau ce să mănânce. Îmi spuse: „***Observă, le e foame!*** *Şi ce făceai tu cu ceea ce ți-am dat? Le risipeai.* ***Priveşte: le e frig****. Şi ce făceai tu? Cumpărai lucruri de marcă, cheltuiai sume mai ca să fii la modă, şi le țineai prin dulapuri; ai devenit sclavă a trupului tău..Ai făcut din el un idol...****Priveşte câți nu au cu ce să se îmbrace, sau să mănânce, sau să-şi plătească datoriile...*****”**

Iisus îmi arătă foamea fraților mei şi înțelegeam că şi eu eram responsabil pentru foamea şi condițiile prin care trecea țara mea şi lumea întreagă...Pentru că **toți suntem responsabili**! Prin păcatele noastre...

Le **furasem** apoi copiilor mei Harul de a avea o mamă în casă, o mamă blândă, duioasă, care să-i iubească şi să aibă grijă de ei. Eu plecam şi lăsam copiii cu **„mama” televizor** şi cu **tata „computer”**, cu video-jocuri...Şi mă mai şi credeam o mamă bună...de multe ori plecam la 6 dimineața şi mă mai întorceam la 11 noaptea...Apoi, ca să-mi liniştesc conştiința, le cumpăram lucruri scumpe, tot ce voiau...

Rămăsesem îngrozită atunci când o auzisem pe mama mea întrebându-se cu ce anume greşise...ce trebuia să facă şi nu făcuse privind educația mea! Era o femeie sfântă, care semăna în noi principiile Lui Dumnezeu, de aceea m-am întrebat în sinea mea, ce va fi cu mine, care n-am făcut din toate acestea pentru copiii mei??

Ce durere imensă...**Furasem pacea copiilor mei!** În Cartea Vieții vedem totul, toată viața, ca pe un film. Ce chin a fost să-i aud pe copilaşii mei zicând: „*Sperăm că mama să vină târziu! Să fie multe maşini pe stradă şi să vină târziu...e aşa rău când vine, numai bombăne şi strigă la noi!”* Ce tristețe, fraților! Un copilaş de trei ani jumătate şi altul puțin mai măricel să spună aşa ceva!...Le furasem pacea pe care trebuia să o aduc în casă, nu-i făcusem să cunoască pe Dumnezeu prin mine...În rest, nu le puteam da ce nu aveam în mine: dragostea de aproapele! Şi când nu-l iubeşti pe aproapele, nu-L iubeşti nici pe Domnul, pentru că **Dumnezeu este Iubire**...

Şi a minți înseamnă a fura. În asta eram expertă...căci satana devense tatăl meu. Îl poți avea ca Tată pe Dumnezeu, sau pe satana. Dacă Dumnezeu este Iubire, iar eu uram, cine era tatăl meu? Dacă

Dumnezeu mă învață să iert şi să iubesc pe cei ce-mi fac rău, iar eu eram răzbunătoare şi mincinoasă, iară satana este tatăl minciunii, atunci cine era tatăl meu?? **Minciunile sunt minciuni, iar tatăl lor este diavolul. Păcatele făcute cu limba sunt îngrozitoare!** Vedeam tot răul pe care l-am făcut când criticam, când luam în râs, când porecleam pe cineva...Cum se simțea persoana respectivă, cum îi cream complexe de inferioritate capabile să o distrugă...De exemplu o numeam „grasa" pe o persoană care era aşa, dar numind-o astfel, o făceam să sufere şi în cele din urmă s-a distrus. Să vă explic mai bine: v-am povestit că la 13 ani făceam parte din acel grup de fete „experte" şi că eram mândră de asta. Domnul mi-a arătat acum cum ne purtam noi cu o colegă din clasa noastră care era grasă. Făceam cerc în jurul eu şi o numeam *focă, elefant*...şi ne băteam joc de ea. Acum, în Cartea Vieții, vedeam cum această sărmană ființă avea tot mai multe complexe din cauza obezității sale. Se privea în oglindă şi se vedea din ce în ce mai urâtă. A început să ne urască şi să se urască pe sine. **Iar ura este moartea sufletului.** Încerca tot felul de metode şi, în pragul disperării, într-o zi a băut o sticluță de iod. S-a intoxicat foarte tare şi a rămas aproape oarbă, încât după aceea nu a mai venit la şcoală. Nouă nu ne păsa! Vedeam că nu mai e, dar nu ne interesa *de ce* nu mai vine...

De aceea vă spun fraților: păcatele colective sunt foarte grave. Pentru că sunt păcatele noastre. Păcatul acelei fete a fost păcatul nostru. Păcatul comunității **e şi păcatul tău** pentru că n-ai făcut nimic ca să-l eviți! Şi aceasta este valabil nu numai pentru păcatul individual, dar şi pentru cele ale omenirii, pentru care n-ai făcut nimic ca să se poată evita. De exemplu, ne amuzăm în fața vulgarităților şi a pornografiei prezente pe ecranele televizoarelor, şi dacă suntem prea scârbiți, schimbăm canalul. Dar câți dintre nou s-au gândit să protesteze împotriva acestei mizerii prezente zilnic în fața copiilor noştri? N-avem timp, suntem prea ocupați şi lăsăm răul să pună stăpânire pe viața noastră...

Puterea Cuvântului!... Am distrus-o pe colega aceea poreclind-o şi bătându-ne joc de ea: diavolul a intrat şi a ruinat-o; acum ea distruge pe alții cu ura ei şi aşa se formeaza curentul răului. Unde e ură, e şi cel rău ...Aşa am asasinat of colegă de şcoală: i-am ucis sufletul.

Douăzeci de ani mai târziu: aveam o nepoată foarte drăguță. O învățam, o sfătuiam cum să se îmbrace, cum să-şi pună în evidență trupul, cum să se machieze, etc. Într-o zi s-a ars grav, pe 70% din corp, putea să moară. Eu m-am înfuriat pe Dumnezeu şi m-am dus în capela spitalului spunând: „*Doamne, dacă exişti, demonstrează-mi-o! Demonstrează-mi că exişti, salveaz-o!"* De ce mândire diabolică dădeam dovadă: numai Dumnezeu ştia ce era mai bine pentru sufletul ei! Nepoata mea n-a murit, dar a rămas cu multe cicatrici urâte, iar mâinile îi erau deformate...O tristețe s-o priveşti. La vremea aceea stăteam bine din punct de vedere material şi o luam cu mine, uneori o duceam la pisicină. Dar când o puneam în apă, ceilalți ieşeau afară protestând: „*Ce dezgustător! Dar de ce iese din casă cu o asemenea creatură?! Vine aici să ne strice vacanța!*" Aşa ziceau persoanele care o vedeau: oamenii sunt răi, egoişti, nu se gândesc la suferința altuia...În consecință nepoata mea n-a mai vrut să iasă din casă; a început prin a-i fi frică de oameni şi a sfârşit prin a-i urî...(Plânge)

Dumnezeu ne va arăta fiecăruia dintre noi când am ridiculizat un frate, fără nici o picătură de compasiune. Ce drept avem să facem pe cineva să sufere? Domnul ne va arăta câte persoane **am asasinat numai cu un cuvânt**. Vom vedea puterea îngrozitoare pe care o are cuvântul de **a ucide sufletele**.

Şi măcar dacă aş fi mers în fața Domnului şi i-ar fi cerut Harul de a-mi repara păcatele! Atunci Dumnezeu ar fi însănătoşit sufletul nepoatei mele. Pentru că Dumnezeul nostru e un Dumnezeu plin de Iubire, pe măsură ce închidem poarta răului, **ne deschide poarta binecuvântării**.

Acum, când Domnul mă judeca conform celor 10 Porunci, vedeam clar că eu spuneam că-L iubesc pe Dumnezeu numai cu buzele, dar în realitate îl adoram pe satana. Mi-a arătat cum spuneam că-L iubesc pe Dumnezeu dar de fapt eram falsă şi invidioasă...N-am fost recunoscătoare nici măcar față de părinții mei...

Iubirea de aproapele

Niciodată, niciodată nu iubisem sau nu-mi fusese milă de frații mei din afară. Niciodată nu m-am gândit la bolnavi, la singurătatea lor, la copiii fără mamă, la orfani...Cu atâta suferință, cu atâția copii care suferă, aş fi putut să spun măcar: „*Doamne ai milă de ei! Doamne, îngăduie-mi să mă rog pentru ei*"...Dar

eu, nimic! Inima mea de piatră nu se gândea niciodată la suferința altuia. N-am făcut niciodată ceva pentru aproapele din iubire...Da, mai dădusem bani unor persoane nevoiaşe, dar niciodată din iubire pentru ei, ci pentru că aveam bani şi-mi plăcea ca ceilalți să vadă gestul meu, să spună că sunt bună...Apoi, cum ştiam să profit de sărăcia oamenilor. Spuneam: *uite, îți dau asta, dar du-te şi adu-mi copilul de la şcoală, că eu n-am timp...*Sau *ia asta, dar du-mi cumpărăturile la maşină...*sau *fă-mi asta...*ori *cealaltă...*Nu dădeam nimic pe gratis! Făceam caritate ca să primesc ceva în schimb sau ca să fiu admirată, nu din iubire pentru aproapele...

Când Iisus mă judeca, am văzut **câte rele ieşeau** din aceea dorință nestăvilită de a avea bani, mulți bani, crezând că astfel voi fi fericită. Dar tocmai perioada când aveam mai mulți bani a fost cea mai rea pentru sufletul meu: mă simțeam goală pe dinăuntru, frustrată şi chiar am vrut să mă sinucid. Această aviditate, această dorintă de bani m-a dus şi mai departe de Domnul. Domnul îmi spuse: „*Aveai un idol, acest idol era banul şi din cauza lui te-ai condamnat, îndepărtându-te de Domnul tău*".

Într-adevăr, ajunsesem să avem mulți bani, dar nefolosindu-i cum trebuie, aceştia s-au risipit, iar eu lăsasem în urma mea numai datorii!!

La sfârşitul examenului meu asupra celor 10 porunci, mi-am dat seama că nu trecusem cu bine peste nici una. Îngrozitor! Ce spaimă!! Trăisem într-un adevărat haos, eu care credeam că n-am ucis, că n-am făcut nici un rău...

Cartea Vieții

Mi-ar plăcea să găsesc cuvintele potrivite ca să vă descriu **Cartea Vieții** pe care mi-a arătat-o Domnul: e minunată! Vedem toată viața, acțiunile noastre şi consecințele lor, bune sau rele cum au fost ele, asupra noastră şi asupra altora. Înțelegem gândurile şi sentimentele noastre, şi pe cele ale altora. Totul ca într-un film ce începe din momentul fecundării, când suntem luați de mână de Domnul şi ne arată toată existența noastră. La început sufletul nostru e plin de o Lumină încântătoare, e plin de Iubirea Lui Dumnezeu...O iubire impresionantă. Nu ştiu dacă ați observat vreo dată cum adesea noii născuți bolborosesc ceva, râd singuri, scot diferite sunete. Ştiți, ei vorbesc atunci cu Dumnezeu. Da, pentru că sunt cufundați în Duhul Sfânt. Şi noi suntem cufundați, dar diferența este că ei, în puritatea lor, ştiu să profite de Dumnezeu şi de Prezența Sa.

Nu vă puteți imagina cât de minunat a fost să văd momentul în care Dumnezeu mi-a creat sufletul în pântecele mamei mele. Sufletul meu era purtat de Mâna Lui Dumnezeu Tatăl! Am descoprit un Dumnezeu Tatăl atât de Frumos, Minunat, Tânăr, Grijuliu şi Afectuos, care avea grijă de mine 24 ore din 24. Care mă iubesa, mă ocrotea şi mereu venea să mă caute când mă îndepărtam de El, cu infinită răbdare...Eu vedeam numai pedeapsa, iar El era **numai Iubire**...pentru că El nu privea numai la trup, şi vedeam cum mă îndepărtam de mântuire.

Ştiți, mama mea era măritată de 7 ani şi încă nu avea copii. În acele momente era foarte chinuită de infidelitățile tatălui meu. De aceea era foarte preocupată şi îndurerată când a aflat că era însărcinată. Plângea mereu şi toate acestea au avut o influență negativă asupra mea, am fost marcată interior, încât nu m-am simțit niciodată iubită de mama mea. Şi totuşi ea fusese atât de afectuoasă, atât de bună cu mine! Îmi dădea mereu dovezi de afecțiune, dar eu credeam că nu mă iubeşte şi am trăit mereu cu acest complex.

Pentru aceasta, numai **Sfintele Sacramente** sunt Harul Lui Dumnezeu care **ne vindecă**.

Când am fost botezată, să vedeți ce sărbătoare a fost în Cer! Pentru că în acel moment **o mică creatură primeşte pe frunte Sigiliul**, Sigiliu de fiu al Lui Dumnezeu, de apartenență la Iisus Hristos.

Dar am văzut în Cartea Vieții, că încă de mică, asupra mea s-au imprimat consecințele păcatelor făcute de tatăl meu, minciunile sale, infidelitatea, băutura, suferința pe care o producea mamei. Toate acestea m-au însemnat şi au fost cauza sentimentelor negative care puneau stăpânire pe mine.

Talentele

Domnul îmi zice: *Ce ai făcut cu talentele pe care ți le-am dat?...*

Ce-ai făcut cu talentele? - mă întreba Domnul; nu cu exteriorul meu, care era parfumat cu cele mai scumpe parfumuri, elegant şi împodobit cu tot ce era la modă...Nu, Domnul mă întreba **despre talentele**

pe care mi le dăduse. Venisem în lume cu o misiune, cu aceea cu care vine orice creştin: să răspândesc Împărăția Iubirii. Dar eu uitasem şi că aveam un suflet, şi că primisem anumite talente, cu atât mai puțin că ar fi trebuit să fiu față de alții mâna milostivă a Domnului...Nici nu bănuiam că tot binele pe care îl lăsasem neîmplinit cauzase multă durere Domnului nostru. Vedeam talentele minunate pe care Domnul le pusese în viața mea...

Noi toți, fraților, **valorăm foarte mult pentru Dumnezeu**. El ne iubeşte pe toți, pe fiecare în mod special. Toți avem o misiunea în această lume. Şi am văzut cât de preocupat era diavolul pentru că aceste talente, pe care Dumnezeu le-a pus în noi, erau în serviciul Domnului. Era capabil să facă orice ca să ne împiedice.

Ştiți despre ce îmi cerea mai multă socoteală Domnul? Despre **lipsa mea de iubire şi caritate față de aproapele**, şi îmi spuse: *Moartea ta spirituală a progresat mult pentru că nu-ți era milă de frații tăi. Trăiai, dar erai moartă. Când vedeai sau auzeai despre suferințele altora, era ca un aviz pentru tine, dar tu rămâneai de piatră. Chiar dacă spuneai din buze <<o, sărmanii>>, nu simțeai nimic în inimă, fiindcă păcatul ți-o împietrise.*

Şi Domnul mi-a arătat în **Cartea Vieții** cum într-o zi, am văzut din întâmplare la TV, o sărmană femeie care plângea asupra cadavrului soțului său ce tocmai fusese ucis.

Trebuie să vă spun fraților, că prin tot ce se prezintă în general la TV, satana ne obişnuieşte cu suferința altora în aşa fel încât **să gândim** că problema e a altora şi nu ne priveşte. Ei bine, Domnul mi-a arătat cât de rău Îi face faptul că jurnaliştii se preocupă numai ca ştirea să impresioneze, dar fără a se interesa cu adevărat de durerea persoanei în cauză. În acea seară, persoana îndurerată era chiar din localitatea Veandillo, Tulima, unde mă născusem. Şi pe moment am fost impresionată, am simțit chiar o durere pentru acea femeie…Dar imediat a început partea care mă interesa la TV despre diete, modă, horoscop, etc, şi nu m-am gândit de loc la ea!

Domnul ar fi vrut ca eu să fiu aceea care să o ajut pe femeia respectivă şi aş fi avut şi posibilitatea să o fac. Era suficient să merg la preotul care stătea vizavi de casa mea şi care avea o casă de primire la Bogota; el ar fi ajutat-o pe femeia aceia şi pe copiii ei. Acela era unul dintre momentele în care puteam folosi talentele date de Domnul, ajutând familia aceea. Dar eu fusesem mai preocupată de modă şi de ce vedeam la televizor. Acum Domnul mă făcea să simt toată durerea femeii şi a copiilor săi…*(Plânge)*

Ştiți, primul lucru de care vom da cont Lui Dumnezeu, chiar înainte de păcate, sunt **omisiunile**! Sunt foarte grave! Nu vă imaginați cât de grave! Într-o zi veți vedea, aşa cum le-am văzut şi eu. Aceste păcate Îl fac să plângă pe Dumnezeu. Da, Dumnezeu plânge văzând că fiii Săi suferă în mijlocul indiferenței noastre, a lipsei noastre de compasiune. ***Domnul ne va arăta tuturor, consecințele păcatului nostru de indiferență în fața suferinței altora. E atâta durere în lume şi noi nu facem nimic.***

Pe scurt, acea femeie, văzându-se persecutată (au vrut s-o ucidă şi pe ea) s-a adresat preotului din satul ei care i-a dat ceva bani şi o scrisoare de recomandare, sfătuind-o să fugă la Bogota. Acolo s-a prezentat în mai multe locuri unde o trimisese parohul dar nimeni nu a primit-o. Ştiți ce s-a ales de acea sărmană femeie? A încăput pe mâinile unora care au folosit-o în prostituție! *(continuă să plângă)*

Domnul mi-a mai acordat o posibilitate să o ajut când am revăzut-o după mulți ani. Într-o zi a trebuit să merg în centru, în acel cartier unde se vede mai bine mizeria şi sărăcia…Nu-mi plăcea să merg acolo pentru că eu mă credeam superioară şi nu vroiam să văd aşa ceva. Dar în acea zi trebuia să merg acolo şi la un colț de stradă, fiul meu m-a întrebat: *Mamă, dar de ce e îmbrăcată aşa doamna aceea şi de ce poartă fusta aşa de scurtă?* Am răspuns: *Nu te uita la ea fiul meu, acestea sunt femei uşoare care îşi vând trupul pentru bani, pentru plăcere: sunt prostituate, sunt infame*. Aşa am vorbit, clasificând fără milă o soră, căzută în acea condiție din indiferența unui popor şi în plus mi-am mai înveninat şi băiatul… Domnul îmi spuse: *Indiferenții sunt cei căldicei şi eu îi vomit! Nu vor intra niciodată în Cer! Indiferentul e cel ce trece prin lume şi nu-l interesează nimic în afară propiilor interese! Moartea ta spirituală a început încă de când nu-ți păsa de ce se întâmplă fraților tăi. Când te gândeai numai la bunăstarea ta!*

Comorile spirituale

Fusesem chemată la existență ca să ajut la construirea unei lumi mai bune folosind talentele pe care mi le dăduse Dumnezeu, dar n-o făcusem!

În schimb, cu sfaturile răutăcioase pe care le dădusem, cu exemplul rău trăsesem mulți oameni spre pierzare! Domnul îmi mai spuse: *N-ai ştiut să foloseşti talentele pe care ți le-am dat...Dar acum ce comori spirituale Îmi aduci?*

Comori spirituale?!! Mâinile mele erau goale. Atunci îmi spuse: *La ce îți folosesc cele două apartamente pe care le aveai, cabinetele, că te considerai o profesionistă, cu mari satisfacții? Poate că ai putut aduce aici măcar o cărămidă? La ce ți-a servit cultul tău pentru trup, timpul şi banii pierduți cu orele de gimnastică, cu dietele, cu manichiura, cu machiajul?* ***Ai făcut din trupul tău un idol*** *cu care ai dus pe alții la păcat...Erai generoasă, ce e drept, dar o făceai ca să ți se mulțumească, să fii lăudată, considerată bună. Îi manipulai pe oameni cu bani ca să-ți facă servicii, favoruri. Spune-mi ce-ai adus aici? Când te-am vizitat cu falimentul, n-a fost o pedeapsă, cum gândeai tu, ci o binecuvântare, ca să te despart de acel idol pe care îl slujeai. Era pentru a te face* ***să te întorci la Mine****. Dar tu te-ai revoltat, refuzând să cobori la nivelul social la care ajunseseşi, şi blestemai - sclavă al acelui idol ban! Gândeai că ai obținut totul singură, cu puterile tale, cu studiul tău, pentru că erai muncitoare, luptătoare...Ei bine, nu! Priveşte la alți profesionişti mai buni ca tine şi care muncesc mai mult, priveşte la condițiile în care trăiesc...****Tie ți s-a dat mult şi pentru aceea mult ți se va cere; pentru mult trebuie să răspunzi!***

Gândiți-vă pentru fiecare bob de orez pe care l-am aruncat, a trebuit să dau socoteală Lui Dumnezeu! Pentru toate dățile când am aruncat mâncare la gunoi!

În Cartea Vieții mele m-am revăzut când eram mică şi familia era săracă. Mama gătea adesea fasole, iar eu spuneam: „*Iar fasolea asta blestemată? Într-o zi voi fi atât de bogată încât n-o să mai mănânc fasole*". Odată, am aruncat fasolea din farfurie fără ca mama să observe, iar ea, crezând că o mâncasem în grabă, mi-a pus şi porția ei. Aşa a rămas fără să mănânce. De multe ori se întâmpla aşa pentru că noi eram foarte săraci. Dar mama nu se plângea niciodată, din contră era mereu cu surâsul pe buze şi cu o vorbă bună pentru fiecare. Uneori rămânea fără să mănânce şi pentru că bătea cineva la uşă ca să ne ceară ajutor şi atunci ea îşi dădea porția ei...Iar eu am fost o fiică atât de nerecunoscătoare şi mizerabilă încât am putut să o mint, să mă ascund de ea, s-o consider învechită şi mai târziu chiar să-mi fie ruşine cu ea...

Ei bine, nu vă imaginați Harurile, Binecuvântările care se revărsau asupra mea, asupra familiei şi a lumii întregi prin meritele acestei mame care se ducea în biserică şi îşi oferea suferințele şi durerea Lui Iisus şi mai ales, avea încredere în El!

Iisus mi-a spus: *Nimeni nu te-a iubit ca mama ta!*

Apoi mi-a arătat festivitățile pe care le organizam, după ce ajunsesem cineva, şi cum o mare parte din mâncare pregătită ajungea la gunoi...

Domnul a continuat: *Priveşte la frații tăi, cum suferă de foame.* ***Mie Îmi era foame****!* - mi-a spus aproape strigând. Dacă ați ştii cum Îl îndurerează pe Domnul foamea, nevoile, suferința fiilor Săi! Cum Îl întristează egoismul nostru şi lipsa noastră de caritate față de aproapele!

Şi a continuat să mă facă să văd cum în casa mea erau atâtea lucruri rafinate şi costisitoare, de multe ori inutile. Domnul îmi spunea: *Eu eram gol, iar tu aveai dulapurile pline de lucruri scumpe pe care nu le îmbrăcai...* Vedeam cum atunci când una dintre prietenele mele îşi cumpăra vreo haină de firmă, eu trebuia să cumpăr imediat ceva şi mai grozav... Dacă una îşi schimba maşina, îmi doream şi eu imediat alta pentru că eram invidioasă.

Erai mereu arogantă, te comparai cu persoanele mai bogate decât tine şi nu priveai niciodată spre cei mai săraci. Când erai săracă, mergeai pe calea sfințeniei - îmi dădusem o dată încălțămintea nouă unui copil al străzii spre disperarea tatălui meu - dar idolul ban te-a făcut să mergi pe căi greşite... Domnul continuă arătându-mi că, ***dacă nu m-aş fi închis la Har şi la Duhul Sfânt, aş fi putut ajuta mulți oameni*** cu talanții pe care mi-i dăduse. Mi-a arătat întreaga omenire şi cum răspundem noi în fața Lui Dumnezeu pentru felul în care am trăit ținând inima închisă Lui şi Duhului Sfânt şi inspirațiilor Lor Divine. Îmi spusese: *Eu te-am inspirat să te rogi pentru aceste persoane: dacă ai fi făcut-o, răul n-ar fi intrat în ele cauzând atâtea distrugeri.* De exemplu, o fetiță a fost lovită rău de tatăl său...sau un bărbat şi-

a ucis soția: dacă eu n-aş fi fost închisă Duhului Sfânt şi aş fi ascultat inspirațiile Sale Divine, m-aş fi rugat pentru acele persoane, diavolul n-ar fi putut intra în ele şi n-ar fi produs atâta suferință. Sau acel tânăr nu s-ar fi sinucis...Domnul continua: *Dacă te-ai fi rugat, acea tânără n-ar fi avortat, acea bolnavă n-ar fi muri singură crezându-se părăsită de Mine pe un pat de spital...Dacă te-ai fi rugat, Eu te-aş fi putut sfătui cum poți să-i ajuți pe aceşti fraţi, te-aş fi condus la ei. Atâta durere în lume şi tu ai fi putut ajuta...Dar tu, erai de piatră! Incapabilă de iubire!*

În încheiere, vreau să vă mai spun cum se vede în Cartea Vieții.

Eu eram foarte ipocrită, falsă. Eram dintre acelea care în fața persoanei o elogiază, iar pe la spate o vorbesc de rău. De exemplu spuneam cuiva: *Eşti frumoasă, ce îmbrăcăminte drăguță ai, îți vine de minune!* Iar în gând îmi spuneam: *Eşti urâtă, mă dezgusti, şi mai faci şi pe regina!...*

În Cartea Vieții se vede totul, cu diferența că se văd şi toate gândurile. Toate minciunile mele erau descoperite, încât oricine le putea vedea. De câte ori nu plecasem de acasă ascunzându-mă de mama, minținд că am de lucru la şcoală sau la bibliotecă, iar eu mergeam cu grupul la un film pornografic sau la bar ca să luăm o bere...Mama mă credea, iar acum vedea totul în Cartea Vieții. Ce ruşine! Ce durere simțeam!...Când eram săraci, mama îmi dădea la şcoală puțin lapte şi o banană. Mâncam banana şi aruncam coaja pe unde nimeream, pe coridor sau pe stradă, fără să-mi pese că cineva ar fi putut aluneca pe ea şi cu atât mai puțin de cei ce trebuiau să facă curățenie...Ei bine, până şi acest amănunt, această neglijență era consemnată acolo şi Domnul îmi arăta cine a căzut făcându-şi rău din cauza mea.

Odată, la o casă dintr-un supermarket, am primit ca rest 4500 de pesos în plus. Nu mi-am dat seama decât acasă. Ar fi trebuit să mă întorc şi să-i restitui, dar cum traficul era aglomerat, am renunțat bombănind: *Ce idioată! Să-i fie de bine dacă a fost aşa căscată!* Dar am avut remuşcări pentru acei bani, căci părinții mei mă învățaseră să nu mă ating nici măcat de o centimă a altcuiva. De aceea m-am dus la spovadă în duminica următoare spunând: *Mă acuz că am furat 4500 de pesos pentru că nu i-am restituit şi i-am ținut pentru mine!* Nu fusesem atentă la ce-mi spusese preotul, dar măcar nu aveam pe conştiință acei bani, iar Domnul mi-a arătat că aceea fusese singura spovadă bună făcută când eram adultă... „*Dar **a fost o lipsă de caritate** să nu restitui acei bani: pentru tine 4500 de pesos nu erau mare lucru, dar pentru acea femeie reprezentau hrana pentru trei zile*” Şi am văzut cum femeia a suferit de foame împreună cu cei doi copilaşi ai ei...***Domnul îmi arăta şi consecințele faptelor mele. Tot ce facem, ba chiar şi ceea ce nu facem pentru că nu vrem să facem, totul are consecințe pentru noi şi pentru alții!*** ***Toți vom vedea aceste consecințe în Cartea Vieții***. Când va sosi momentul de a apărea în fața Lui Dumnezeu pentru judecată, ***toți veți vedea***, aşa cum am văzut eu.

Imaginați-vă ruşinea şi durerea mea imensă când s-a închis Cartea Vieții mele...

Şi cu toată comportarea mea, cu toate păcatele şi neruşinarea mea, cu indiferența şi sentimentele mele oribile, Domnul m-a căutat până în ultima clipă: îmi trimitea instrumente (persoane) prin care îmi vorbea, îmi striga, îmi lua lucrurile ca să mă întorc la El, ca să-L caut, să-I cer ajutorul. M-a urmărit mereu până în ultima clipă. Ştiți cine este Dumnezeu, Tatăl nostru? Un Dumnezeu puternic, plin de Iubire, care **cerşeşte** pe lângă fiecare dintre noi ***să ne convertim, să ne întoarcem la El***...Când îmi mergea rău, eu spuneam: *Dumnezeu m-a pedepsit, m-a condamnat!* Dar nu e aşa! ***Niciodată nu ne condamnă El****:* eu alesesem de bună voie cum să-mi duc viața şi cine să fie tatăl meu; îl alesesem pe satana.

Ei bine, imaginați-vă că după ce am fost lovită de fulger şi mi-am revenit prima oară, după ce m-au dus la Spitalul Social, în timp ce aşteptam să fiu operată, L-am văzut de Domnul nostru Iisus Hristos stând aplecat asupra mea. Cum era posibil?! Am crezut că am halucinații şi am închis ochii. Dar când i-am redeschis, ***El era tot acolo*** şi mi-a spus cu duioşie: *Vezi, micuțo, eşti pe moarte:* ***ai nevoie de Milostivirea Mea. Cere-Mi-o****!*

Aşa a spus: **Milostivire.** Dar eu gândeam: *Milostivire, pentru ce? Ce rău am făcut?!* Nu eram conştientă de păcatele mele, căci conştiința mea fusese întunecată de tot de cel rău...Eram mai preocupată de inelele mele, cum să fac să le dau soțului meu...

Dumnezeu Tatăl ne iubeşte pe toți şi pe fiecare, independent de faptul dacă suntem buni sau răi; El ne iubeşte cu o asemenea intensitate încât până în ultima clipă vine la noi cu mare duioşie, ne

îmbrățișează cu toată Iubirea Sa...El vrea să ne salveze, dar dacă noi nu-L primim, nu-I cerem Iertare şi Milostivire recunoscând greşelile noastre, ne lasă liberi să urmăm ceea ce am ales. Dacă viața noastră a fost o viață fără Dumnezeu, este foarte probabil ca noi să-L refuzăm, şi El ne respectă alegerea. Nu ne obligă să-L acceptăm. Aşa a fost şi cu mine...

Întoarcerea

Când Cartea Vieții mele s-a închis, eram cu adevărat terorizată. M-am revăzut cu capul în jos, gata să cad în prăpastie şi în timp ce se deschidea gura aceea care era gata să mă înghită, am început să strig îngrozită la toți Sfinții să mă salveze. N-o să vă vină să credeți ca cantitate de Sfinți am reuşit să numesc: *Sfântul Francisc, Sfânta Clara, Sfântul Ambrozie, Sfântul Isidor, Sfântul Augustin* etc... Nu ştiu cum de mi i-am amintit, aşa rea catolică cum eram... Dar când am terminat lista, am rămas în tăcere, într-un gol imens: mi-am dat seama că ***nimeni nu putea să facă nimic pentru mine*** şi mi-am spus: *Pe pământ, toți cred că sunt o sfântă, iar acum, unde mă duc???!...* Am ridicat ochii şi am văzut privirea mamei, plină de o durere profundă. Am strigat: *Mamă, ce ruşine! Sunt condamnată, unde merg n-o să te mai văd niciodată!*

În acel moment, Iisus i-a acordat ***un Har minunat***: mama mea stătea nemişcată, dar Iisus i-a îngăduit să ridice degetul în sus, invitându-mă astfel să privesc într-acolo. Am privit şi de pe ochi mi-au căzut un fel de cruste foarte dureroase: era orbirea spirituală de care scăpam şi în acea clipă am revăzut un moment minunat de care uitasem. Într-o zi o pacientă de-a mea îmi spusese: *Doamnă doctor, eu sunt foarte tristă pentru dumneavoastră, pentru că sunteți prea materialistă. Dar dacă intr-o zi o să vă găsiți într-un necaz sau într-un mare pericol, oricare ar fi el, cereți Lui Iisus Hristos să vă îngrijească cu Sângele Său şi cereți-I iertare, pentru că niciodată, niciodată El nu vă va părăsi, din moment ce a plătit cu propriul sânge pentru dumneavoastră...*

Atunci, cu o mare ruşine şi durere am început să strig: *Doamne! Iisuse Hristoase, ai milă de mine! Iartă-mă, Doamne, iartă-mă!... Mai dă-mi o a doua şansă!...* În clipa următore, Iisus se apleacă şi mă trase afară din gura aceea! M-a ridicat şi m-a purtat pe un loc plan spunându-mi cu multă iubire: *Da, te vei întoarce şi vei avea o nouă şansă... Nu pentru rugăciunile familiei tale, care e normal să plângă şi să strige pentru tine, ci pentru intervenția persoanelor străine de carnea şi sângele tău care au plâns, s-au rugat şi şi-au înălțat propria inimă cu iubire pentru tine.*

Ştiți ce am văzut? ***Am văzut marea putere a rugăciunii de mijlocire, fraților!*** Ştiți cum puteți să stați mereu în prezența Domnului? ***Rugați-vă zilnic pentru fiii voştri, dar rugați-vă şi pentru fiii din lumea întreagă! Rugați-vă pentru alții. În acest mod veți sta în prezența Lui Dumnezeu toată ziua, toate zilele***. Vedeam cum se înalță spre Domnul mii şi mii de flăcărui albe, minunate, pline de iubire; erau rugăciunile multor persoane care se rugau pentru mine după ce văzuseră la TV ce mi se întâmplase. Se rugau şi ofereau Liturghii. **Cel mai mare dar pe care îl poate oferi cineva cuiva este Sfânta Liturghie**. Nu există nimic mai eficace care să poată ajuta pe cineva decât Sfânta Liturghie. E ceea ce Îi place mai mult Lui Dumnezeu: să-i vadă pe fiii Săi intervenind pentru aproapele, în ajutorul lui. Iar Sfânta Liturghie nu e opera omului, ci a Lui Dumnezeu.

Între acele mici luminițe era şi una enormă, mult mai mare decât celelalte. Am privit cu curiozitate vrând să ştiu cine era acea persoană care mă iubea atât de mult şi Domnul mi-a spus: *Acel om pe care îl vezi acolo, e o persoană care te iubeşte mult şi care nici măcat nu te cunoaşte*. Şi mi-a arătat un sărman concetățean care trăia în munți, în Sierra Nevada din Santa Maria. Acest om era cu adevărat sărac: toată recolta îi fusesese arsă. Până şi găinile pe care le avea îi fuseseră furate de „guerilla". Acei luptători voiau să-l ia chiar şi pe fiul mai mare ca să lupte cu ei...Acest om s-a coborât până în sat să meargă la Liturghie. Domnul m-a făcut să fiu atentă la cuvintele cu care se ruga: *Doamne, Te iubesc! Îți mulțumesc pentru sănătate, Îți mulțumesc pentru fii mei...Îți mulțumesc pentru tot ceea ce îmi dai. Fii lăudat! Slavă Ție, Doamne!...*

Rugăciunea sa era numai laudă şi mulțumire aduse Domnului. Domnul m-a făcut să văd că în portofel avea o bancnotă de 10 000 de pesos şi una de 5000 şi asta era tot ce avea. Ştiți ce a făcut? La ofertoriu a dat bancnota de 10 000, nu pe cea de 5000, cum făceam eu de obicei...Şi el nu bombănea

pentru sărăcia lui, nici nu cerea nimic pentru el, ci mulțumea şi lăuda pe Dumnezeu. Ce exemplu, fraților! La ieşirea din Biserică s-a dus să cumpere o bucată de săpun. Vânzătorul i l-a înfăşurat într-o foaie de ziar în care era ştirea accidentului meu şi fotografia în care apăream toată arsă. Când omul a ajuns acasă şi a citit ştirea, a plâns emoționat şi, ca şi cum aş fi fost o persoană foarte dragă pentru el, s-a prosternat cu fața la pământ şi a implorat pe Domnul din toată inima:

Tată, Domnul meu, ai milă de această sărmană surioară a mea, salveaz-o, Doamne, salveaz-o! Dacă o salvezi, Îți promit să merg la ***Sanctuarul din Buga****...Te rog, Doamne, salveaz-o!*

Gândiți-vă, acel om atât de sărac, care nu blestema, nu se plângea pentru că suferea de foame cu familia lui, ci Îi mulțumea şi Îl lăuda pe Dumnezeu...acest om era dispus să traverseze țara ca să meargă şi să îndeplinească o promisiune pentru o persoană pe care nici măcar nu o cunoştea!...

Domnul îmi spuse: „**Aceasta este adevărata iubire de aproapele! Aşa trebuie să-ți iubeşti aproapele!**" Şi mi-a dat această misiune:

„Te vei întoarce pe Pământ, ca să dai mărturia ta pe care o vei repeta nu de 1000 de ori, ci de 1000 x 1000 de ori. Vai de cine ascultându-te nu se va schimba, pentru că va fi judecat cu mai multă severitate. Şi aceasta este valabil şi pentru tine la a doua întoarcere, pentru consacrații care sunt preoții mei, şi pentru oricine care nu te va asculta: pentru că nu e cineva mai surd decât cel ce nu vrea să audă, nici mai orb decât cel care nu vrea să vadă".

Aceasta, dragii mei, nu este o amenințare...Domnul nu are nevoie să ne amenințe. Aceasta este a doua oportunitate care mi s-a dat mie şi care vi se dă şi vouă. Asta demonstrează cât de mult ne iubeşte Dumnezeu care pune în fața ochilor voştri această oglindă care sunt eu, Gloria Polo. Căci Dumnezeu nu vrea să ne condamnăm, ci să trăim cu El în Rai. Dar pentru aceasta trebuie să ne lăsăm transformați de El.

Când va sosi ora voastră să plecați din această lume, fiecăruia dintre voi vi se va deschide Cartea Vieții; când veți muri, toți veți trece prin aceste momente, aşa cum am trecut eu. Acolo vedem totul cum s-a întâmplat în viață, cu diferența ca vă vom ***vedea şi gândurile noastre şi sentimentele, ne vom vedea faptele şi consecințele lor, omisiunile noastre şi consecințele lor. Totul în prezența Lui Dumnezeu***. Dar cel mai frumos e că fiecare va vedea pe Domnul la față, care ne cere să ne convertim: până în ultima clipă, ne cere aceasta, pentru ca într-adevăr să începem să fim creaturi noi, cu El, pentru că fără El nu vom putea!

Recuperarea fizică

Când Domnul m-a făcut să mă întorc, rinichii mei nu funcționau şi nu-mi făceau dializă pentru că nu mai era cazul din moment ce tot aveam să mor...Dar dintr-o dată, au început să funcționeze; la fel şi plămânii, ba chiar şi inima a început să bată cu putere. Vă imaginați stupoarea medicilor: nici nu mai aveam nevoie de aparate!

A început recuperarea mea fizică...După o lună medicii mi-au spus: „*Gloria, Dumnezeu face o minune cu dumneata, pentru că deja ți-a crescut o piele fină pe toate rănile...Dar cu picioarele nu mai putem face nimic, trebuie să le amputăm!*"

M-au adus la etajul 7 unde trebuie să rămân pentru intervenție. Acolo era o doamnă care avea picioarele amputate, dar care trebuiau amputate din nou, mai de sus...Văzând-o, m-am gândit că nici tot aurul din lume nu poate valora cât acea minune care erau picioarele. Niciodată nu-i mulțumisem Domnului, deşi avusesem două picioare frumoase şi sănătoase...Acum, uitându-mă la picioarele mele negre şi arse, fu prima oară când i-am mulțumit Domnului pentru că le mai aveam încă: *Doamne, Îți mulțumesc pentru picioarele mele şi Te rog să-mi dai Harul de a mi le lăsa pentru ca să pot merge. Te rog, Doamne, lasă-mi picioarele!...*

Imediat am început să le simt şi de vineri până luni, când au venit medicii, s-au schimbat la culoare: erau roz şi circulația se reluase. Uluiți, mă pipăiau şi nu voiau să creadă. Le-am spus: *Domnilor doctori, picioarele mă dor foarte tare, dar cred că nu există pe lume persoană mai fericită decât mine simțind această durere!*

Medicul de la etajul 7 mi-a spus că niciodată, în timpul serviciului său de 38 de ani, nu văzuse un caz similar.

Celelalte două miracole pe care mi le-a făcut Domnul au fost sânul şi ovarele. Medicul îmi spusese că nu voi mai putea avea copii. Într-un fel, am fost mulțumită gândind că Domnul îmi dăduse un mijloc natural pentru a nu mai rămâne însărcinată. Dar după un an şi jumătate am văzut că sânul meu începea să crească, să se umfle şi să se formeze din nou. Am rămas încântată, iar când m-am dus la medic, am aflat că aşteptam un bebeluş...Iar cu acest sân am alăptat-o pe fiica mea!!!

La Dumnezeu nimic nu este imposibil!

ÎNCHEIERE

Domnul să vă binecuvinteze pe toți! Slavă Lui Dumnezeu, slavă Domnului nostru Iisus Hristos! Dumnezeu să vă binecuvinteze!

V-o prezint pe fiica mea. Acesta este copilul miracolului: este fiica pe care Dumnezeu mi-a dat-o după ce am avut ovarele arse. Ceea ce pentru medici era imposibil de crezut.

Dar la Dumnezeu, nimic nu este imposibil!!

Iat-o aici, se numeşte Maria Jose.

***

Doctorița Gloria Polo trăieşte şi acum în Columbia şi continuă să-şi exercite profesia de medic stomatolog pe care o exercita şi înainte de accident. A rămas cu cicatrici enorme, dar duce o viață normală; diferența este că acum este o femeie cu multă credință!

Călătoreşte mult pentru a da mărturia sa miilor de persoane care vin să o asculte, împlinind astfel misiunea pe care i-a încredințat-o Dumnezeu (are autorizația Bisericii pentru a o face).